

קראת? התרגשת? שתית מהמעייץ?

עבשיו הזמן לעזור שהוא לא יתייבש
52 ש"ח בחודש. זה כל מה שצריך.

כדי שאש הקודש תמשיך לבעור,
ושמחותיהם הקדושות - ימשיכו לדובב.

אהר מועד

לדברי תורה וחסידות מרבתינו הקדושים מלעלוב

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שיחת קודש

אכן באמת לשוא עמלו, כמו שאמרו חז"ל (סנהדרין עא, ב) כינוס לרשעים אוי להם כו'. ואיתא בזוהר הקדוש דהקליפה (ח"ב דף קה, א) שארי בחיבורא וסיימי בפרודא (הס"מ והקליפה תחילתה חיבור וסופה הפירוד), על כן 'ויאמר וגו' עתה ילחכו הקהל', ביאורו הקהל דייקא, שמפני אשר הם נקהלים יחד באהבה וחיבה, על כן 'ילחכו וגו', כלחוך השור את ירק וגו' פירוש בלחיכה אחת ובלי טורח ועמל, כי מפני התחברותם נעשים להם נסים ונפלאות בלי טורח כלל, כנזכר לעיל, עכד"ק ה'מאור ושמש'.

'לאמורי' - לאמר תפילה ובקשה

וב'תפארת שלמה' כתב, דיש לדעת, למה קיצר ואמר לאמורי, ולא אמר לסיחון מלך האמורי, או מלך חשבון, גם מה ראה בלק יותר מזולתו, ולמה תלה הכתוב בו.

וביאר דבא לרמז, כי הנה אמרו חז"ל (במדבר רבה כ, ד. תנחומא בלק ג) דעיקר הראיה שראה בלק ומגורו שהיה לו, מחמת שראה שישראל נוצחים שלא כמנהג העולם, והבין, כי לא בחרב ובחנית יגבר עליהם כי ה' הנלחם להם במה שצוּעקים אליו והוא יענם, והנה כראותו כן ביקש גם הוא תחבולה להנצל מידם, על ידי תפילתו באמרי פיו בתחנונים, אך הנה רחוק ה' מרשעים ותפילת צדיקים ישמע (משלי טו, כט).

וכראותו כי לא יכול להם כי כל תפלתו תועבה, שם על לבו לדעת ענין הסגולה, מה זאת שישראל נענים בתפילתם ולא הוא, אז ראה והבין כי הרבה קדושה וטהרה וכוונת הלב צריך, כדי לזכות לתפילה עד בואה לפני השם יתברך, וכמה תשובה ומעשים טובים צריכים בני ישראל להקדים קודם פתחם פיהם לאמור דבר לפני השם יתברך בהכנעה ושפלות הרוח, לכן בא מגור לנפשו ורקב בעצמותיו, כי לא יכול להשיג כל אלה, ויקץ הוא מפני העבדות העם כי רב הוא עליו, ושלח אחר בלעם אולי הוא יכוון לכל זה.

נוראים, והודה הצדיק (הר"י) לדבריו ואמר בודאי כי זה עיקר הכל. ואיתא גם כן בגמרא דסנהדרין (עא, ב) כינוס לצדיקים נאה להם ונאה לעולם, דהיינו כנ"ל.

כיצד ניצחו את מלכי האמורי

ומוסיף שם דהנה ידוע שבזמן זה שבאו בלק ובלעם על ישראל, היה הדור ההוא עדה שלימה, שכבר מתו דור המדבר שנגזר עליהם וכו', והם היו מוכנים לבא לארץ ישראל (כדאיתא במדבר רבה יט, טז), חוץ מאותן כ"ד אלף שמתו בדבר בלעם על ידי עצה של בנות מואב אחר כך.

אבל מתחלה היו כולם קדושים עדה שלימה, והיה ביניהם אהבה וחיבה ואחוה ושלום, ועל ידי כן נפלו לפניהם שני מלכי אמורי סיחון ועוג מלך הבשן, שהיו שקולין ככל ז' מלכי כנען (תנחומא חקת כג), לפי שהיה שלום ואהבה וחיבה ביניהם, כידוע שבימי אחאב המלך הגם שהיו עובדי עבודה זרה, מפני השלום שהיה ביניהם כבשו כל המלחמות (ירושלמי פאה ד, ב. ויקרא רבה כו, ב) ומכל שכן כאן בימי משה רבינו ע"ה, שהיה שלום ביניהם והיו קדושים, שמכל שכן שכל שונאיהם היו נופלים תחתם.

וירא בלק, לשון הבנה

וזהו אמרו וירא בלק, והוא לשון הבנה [כמו וירא וירץ לקראתם (בראשית יח, ב) שדרשוהו חז"ל (רש"י שם) לשון התבוננות], וביאורו שהבין שכל אשר עשה ישראל והכו מלכים אדירים, היה בשביל לאמורי, פירוש כמו את ה' האמרת היום (דברים כו, יז), שהוא לשון אהבה וריעות, שהצלחתן היתה מפני תוקף האהבה אשר ביניהם.

על כן 'ויגר מואב מפני העם', 'ויאמר מואב אל זקני מדין' שהגם שמעולם היו שונאים זה לזה, עשו שלום ביניהם לדמות אל ישראל עם הקדוש, כי הקליפה הולך אחר הקדושה ורוצה להתדמות אליה, כקוף בפני האדם (שער מאמרי רשב"י משפטים).

וירא בלק בן צפור את כל אשר עשה ישראל לאמורי, ויגר מואב מפני העם מאד כי רב הוא ויקץ מואב מפני בני ישראל, ויאמר מואב אל זקני מדין עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו כלחוך השור את ירק השדה וגו' (כב, ב-ד). ב'מאור ושמש' כתב דיש להבין אמרו כל אשר עשה ישראל לאמורי, ולא אמר אשר עשה לעוג מלך הבשן, שהיה גיבור יותר, עד שנתיירא ממנו משה רבינו עליו השלום, ואמר לו הקב"ה (במדבר כא, לד) אל תירא אותו וגו'.

עוד קשה קושיית רש"י ז"ל, עמ"ש ויאמר מואב אל זקני מדין, הלא מעולם היו שונאים זה את זה, ומה שתירצו ז"ל (סנהדרין קה, א. במדבר רבה כ, ד. ספרי מטות ה), משל לשני כלבים וכו' ומיראתן של ישראל עשו שלום כו', עדיין אנו צריכים למודע.

ועוד ראוי להתבונן אמרו עתה ילחכו הקהל את כל סביבותינו, מהו לשון הקהל, הוי ליה למימר ישראל או העם, ומדוע שינה לשונו לומר הקהל דייקא.

כוח הצדיקים לפעול נסים ונפלאות ומעשים נוראים

ומבאר ה'מאור ושמש' שעיקר הכול הוא התחברות ישראל, שיהיה ביניהם אהבה ואחוה וריעות, והדבר הזה פועל ישועות גדולות ומסלק כל המקטרגים, כדכתיב (הושע ד, י) חבור עצבים אפרים הנח לו.

וכותב ז"ל, "וכן שמעתי מפי אדמו"ר בוצינא קדישא מו"ה אלימלך [מליזענסק] זצוק"ל כששאל אותו ביחוד הצדיק המפורסם בוצינא קדישא אחיו מו"ה משולם זושא זלה"ה, והייתי אז אצלם כששאל אותו בזה הלשון, אחי, למוד לי זה שאתה הוא פועל נסים ונפלאות ומעשים נוראים שאוכל גם כן לפעול כך.

"וכלל הדברים בקיצור שהשיב לו אדמו"ר, שהוא על ידי התחברות הצדיקים ואהבה וחיבה וריעות ביניהם, על ידי כן נפעלים ונעשים כל הנסים וכל הפעולות והמעשים

וזה שאמר 'וירא בלק את כל אשר עשה ישראל', שעשו הכנות וכוונות התפילה וטהרת הלב, 'לאמורי', פירוש לאמור דברי תפילה ובקשה להשם יתברך, ויגר מואב מאוד מפני העם, כי רב הוא העבודה הזאת, ויקץ בכל אלה, ושלח אחר בלעם להושיעו באמרי פיו וכנ"ל, עכדה"ק.

זוכין שתתקבל צלותהון ובעותהון

ואפשר לקשר דברות קדשם דענין אחד הוא ועולה לכאן ולכאן, דהנה ידוע דכדי שתעלה תפילה ותעשה פרי, צריך לבטל עצמו ולהיות נכלל בתוך כלל ישראל כאחד, כי בלא זה שהאדם מכליל עצמו תוך כנסת ישראל איך יוכל להתפלל להש"ת ומצד מה, דמי יאמר זכיתי לבי (משלי כ ט), וכדאיתא מהאריז"ל (שער הכוונות ענין ברכת השחר) דקודם שהאדם יסדר תפילתו בבית הכנסת מפרשת העקידה ואילך צריך שיקבל עליו מצות ואהבת לרעך כמוך (ויקרא יט יח), ויכוין לאהוב כל אחד מבני ישראל כנפשו, כי על ידי זה תעלה תפילתו כלולה מכל תפילות ישראל, ותוכל לעלות למעלה ולעשות פרי.

ובפרט אהבת החברים העוסקים בתורה ביחד צריך כל אחד ואחד לכלול עצמו כאלו הוא אבר אחד מן החברים שלו, ובפרט אם יש להאדם ידיעה והשגה לדעת ולהכיר לחברו

בבחינת הנשמה, ואם יש איזה חבר מהם בצרה צריכים כולם לשתף עצמם בצערו או מחמת חולי או מחמת בנין ח"ו, ויתפללו עליו וכן בכל תפילותיו וצרכיו ודבריו ישתף את חברו עמו, ומאד הזהירני מורי ז"ל בענין אהבת החברים שלנו של חברתינו עכ"ל.

ועל פי זה יבואר, דבלק ראה שבני ישראל כוחם בפה, ומנגחין לאויביהן בתפלתן, וזוכין שתתקבל צלותהון ובעותהון על ידי ההכנה וכוונות התפילה וטהרת לבם, וכדברי ה'תפארת שלמה', והבין שהגיעו לזה על ידי כח האחדות, מגודל אהבה וריעות שהיה ביניהם, וכדברי ה'מאור ושמש', דרך על ידי האחוה והאחדות אפשר לזכות לתפילה כדברי האריז"ל, ועל כן בא המגור לנפשו, 'ויגר מואב מפני העם', ולכן 'ויאמר מואב אל זקני מדין', דהגם שמעולם היו שונאים זה לזה, נתחברו ועשו שלום ביניהם, לדמות אל ישראל שהם עם אחד, וכאשר ראה שלא הועיל להם ורחוק מרשעים ישועה ושתם תפילתם, שלח אחר בלעם שהיה כוחו בפה דקליפה, דכידוע זה לעומת זה עשה האלקים (קהלת י ד) וכאמרם ז"ל (ספרי דברים לד י) אולי יכוין הוא לכל זה להושיעו באמרי פיו.

וקסמים בידם

ובזה יבוארו דברי רש"י עה"פ (כב י) וילכו

זקני מואב וזקני מדין וקסמים בידם, ד"א קסם זה נטלו בידם זקני מדין, אמרו אם יבא עמנו בפעם הזאת יש בו ממש, ואם ידחנו אין בו תועלת, לפיכך כשאמר להם (שם ח) לינו פה הלילה אמרו אין בו תקוה, הניחוהו והלכו להם. ויש לדקדק, שתחילה אמרו אין בו תועלת, ואחר כך אין בו תקוה.

וב'עץ יוסף' ביאר הכוונה בזה, שאמרו אם יבא עמנו תיכף, ודאי שיצליח, ואם יעכב שעה אחת, ספק אם יצליח, וזה שאמר אין בו תועלת, אבל כיון שדחה אותם דחיה גדולה ואמר להם לינו פה הלילה, ידעו בודאי שאין בו שום תקוה כלל, ע"כ.

אמנם דבריו גופא צריכין ביאור, מה ראו על ככה ואיזה סימן יש במה שאמר להם לינו פה הלילה דמשו"ה נענו דודאי אין בו שום תקוה. ויבואר בהקדם דברי האור החיים הק' שכתב, דלצד צרות עינו אמר להם בלעם 'לינו פה הלילה', שלא נתן להם אכסניא אלא ללילה אחת.

ולדרכינו יבואר, שכיון שראו זקני מדין צרת עינו, והיינו כיון שהוא רע עין אין לו שום שייכות לענין האחדות והאחוה כלל, בזה ידעו בודאי כי אין תקוה בפיהו ולא ירצו אמרי פיו ותפילתו תועבה ולא תתקבל, וא"כ אין בו הנאה ותקוה כלל, ולכן הניחוהו והלכו להם.

מכ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ההבדל בין בלעם ללבן

ונראה לבאר עפ"י מה שאיתא בספרים (עיין שו"ת גנזי יוסף' וכן כתב החיד"א זצוק"ל) דהנה מצינו במדרש לגבי רבקה שהייתה עקרה כמה שנים, כדי שלא יאמרו שברכתו של לבן 'אחותנו את היי לאלפי רבבה' היא שעמדה לה.

וזה היה שפל כוונתו של בלעם הרשע, הוא רצה לברך את ישראל בכל מיני ברכות, ואזי מן ההכרח שלא יוכלו להתקיים בהם, כדי שלא יאמרו שמברכתו של אותו רשע נתברכו, ואזי יהיה היפך הברכות ח"ו.

אמנם טעות אחת הייתה לו, הבדל גדול היה בין ברכותיו לברכת לבן לרבקה, דאצל רבקה הייתה עדיין בת ג' שנים, ועדיין לא התברכה מפי ה' ולכן היה החשש שיתלו זאת בברכות לבן, אבל כלל ישראל כבר היו מבורכים ועומדים באותה שעה מפי הגבורה, כמאה"כ 'ברוך תהיה מכל העמים', וא"כ לא היה כל חשש שיברכם ויתקיימו ברכותיו, ומזימתו של בלעם לא הייתה יכולה להתקיים כאן.

וזהו הייתה כוונתו של בלעם באמרו 'אם כן אברכם', שלא נהפך ליבו לטובה אלא שרצה

בלק לבלעם, 'לקוב אויבי לקחתך והנה ברכת ברך', למה כפל פעמיים לשון הברכה - ברכת ברך.

לא מדובשך ולא מעוקצך

וליישב כל זה נראה בהקדם הכתוב בריש פרשתו, 'ויאמר ה' אל בלעם לא תלך עמהם לא תאור את העם כי ברוך הוא', וברש"י, אמר אקללם במקומי וכו', אמר לו אם כן אברכם, אמר לו אינם צריכים לברכתך כי ברוך הוא, משל אומרים לצרעה לא מדובשך ולא מעוקצך, עכ"ל.

ולכאורה תמוה מאד איך שונא ישראל זה נהפך ליבו בקרבו כרגע משונא לאוהב, דבתחילה רצה לקללם ולאחר רגע כמימרא נתהפך מן הקצה אל הקצה ורצה לחלק להם ברכות, איך יתכן כדבר הזה. עוד יש לדקדק במשל הצרעה דלכאורה אינו דומה לנמשל, דמה שאומרים לצרעה לא מדובשך כו', היינו שטוב יותר לוותר על הדבש כדי שלא לקבל יחד עמו את העוקץ, אבל דבש לבדו ודאי טוב ומתוק לאכלו, וא"כ מהו הדמיון לנמשל, הרי בלעם רצה לברך את ישראל, היינו לתת להם דבש בלי עוקץ, ולמה לא רצה ה' בברכותיו.

אמרי קודש

שוה"ט ליל שב"ק בלק, בני ברק תשפ"א

"בלעם ביקש להזיק לבני ישראל ע"י ברכות שלא יוכלו להתקיים - אך הקב"ה הקדים רפואה למכה"

בגמרא, מברכותיו של אותו רשע אתה למד מה היה בליבו לקללם (סנהדרין קה. הובא ברש"י עה"פ כנחלים נטיו). והקשו המפרשים (עיין בית דוד, בית דוד חדר ב') מנא לן שכוונת בלעם היה לקללם דווקא היפך הברכות שבירכם, וכי יש אדם יודע מה בליבו של חבירו, והיכן מצינו בקרא רמז לדבר זה.

עוד יש להבין למה נצרכא להא ד'ויהפוך ה' אלוקיך לך את הקללה לברכה' (דברים כג ו), והרי בלעם אמר 'לא זעם ה', דכל מזימתו הייתה לכוון רגע זעמו של הקב"ה אך לא עלתה בידו, כי בכל אותם הימים לא זעם ה', וא"כ למה היה צורך להפוך קללותיו לברכה, הא בלאו הכי לא היו יכולים לחול, וכן הקשו ב'פנים יפות' ר'בנין אריאל'.

עוד דקדק האור החיים הקדוש (שהיום בערש"ק היה יומא דהילולא דלילה) בדברי

להזיקם ח"ו ע"י ברכותיו, ועל כך אמר לו הקב"ה 'לא מדובשך ולא מעוקצך', היינו שבברכותיך שנראות כלפי חוץ כדבש מתוק נחבא וטמון עוקץ מר, כי מטרתם לגרום ח"ו את ההיפך הגמור מן הברכה, ועל כן לא תברכם.

והנה ברכת ברכך

אדאיתנן להכי יתיישבו כמין חומר כל הדקדוקים, א' מה שאמרו ז"ל מברכותיו של אותו רשע אתה למד מה היה בדעתו לקללם, והקשינו מה מקור הדבר, אך להאמור הוא מובן שהרי בכל ברכה וברכה שיצאה מפיו הייתה כוונתו לגרום את ההיפך ממש, שלא תוכל להתקיים ברכה זו אלא תימנע ח"ו מישראל, וא"כ מתוך הברכה גופא אתה למד מה היה רצונו האמיתי לקללם.

ב' אף שלא הצליח בלעם לכוון הרגע שזעם ה', עדיין היה מקום לחוש לברכותיו שלא יתגשמו ח"ו על דרך השלילה, כפי שהיה אצל ברכת לבן לרבקה, אלא שהקב"ה הקדים רפואה למכה 'ויהפוך ה' אלוך לך את הקללה לברכה', והאיך, על ידי שהקדים לברך את ישראל ברכות רבות עוד קודם ברכותיו של בלעם, ועי"ז יכולים היו ברכותיו להתקיים על צד הטוב.

ג' יתבאר היטב מה שאמר בלק לבלעם "לקוב אויבי לקחתך", אני הבאתיך לקלל את ישראל ולהזיקם, אבל אתה לא עשית כן אלא עשית את ההיפך, ואם תטעני כי 'והנה ברכת', שברכת אותם בתחבולה ובמזימה כדי למנוע מהם את קיום הברכה, הרי 'ברך', העם הזה כבר מבורך ועומד הוא מפי הגבורה ולא הועילה עצתך מאומה.

והנה לאחר שביארנו כל זה יתבאר עוד עניין בקרא ד'ויהפוך ה' אלוך לך את הקללה לברכה', דלכאורה צ"ב דהנה למעשה בלעם לא קילל את ישראל ורק בירכם, אך להאמור יומתקו הדברים, דאמנם בלעם רצה לקלל את ישראל ע"י ברכותיו וכנ"ל, אבל הקב"ה הפך את מזימתו בכך שהקדים לברך את ישראל, ובכך נתהפכו ברכותיו של בלעם מקללות לברכות ממש.

שוה"ט ליל ש"ק פרשת חוקת בית שמש, תשפ"ה

ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל וגו' (כ, יב). וברש"י, להקדישני - שאילו דברתם אל הסלע והוציא הייתי מקודש לעיני העדה ואומרים מה סלע זה שאינו מדבר ואינו שומע ואינו צריך לפרנסה מקיים דבורו של מקום קל וחומר אנו, עכ"ל.

הנה בעניין חטא מי מריבה הרבו מפרשי התורה לבאר וליתן טעם בעומק עניינו

במעמד סיום מסכת שבועות שנלמדה ע"י אברכי הכולל בבית מדרשנו בבני ברק, שהתקיים בבית ראש הכולל הרה"ג ר' חיים מאיר גנץ שליט"א, בשילוב שמחת שבוע ברכות לבת הרה"ג ר' ברוך גוטליב שליט"א ממשיפעי אנ"ש עב"ג החתן הרב ירחמיאל דוד כהן שליט"א, ביום ראשון השבוע

מטיבים לכל האומה — כל ההשפעות הטובות בעם ישראל בזכות לומדי התורה

בחיד"א (בספרו 'חומת אנך') אומר שבפסוק זה מרומז גם שכרן של נשי תלמידי חכמים שבזכותן יכולים האנשים לשבת ולעסוק בתורה, כמו שאיתא בגמ' (ברכות יז, א) הני נשים במאי זכיין כו' ונטרין לגבריהו עד דאתו מבי רבנן.

ואומר החיד"א שזהו הרמז 'מה טובו אוהליך יעקב', מה טעם זוכים הנשים הרמוזות בתיבת 'יעקב', כמאה"כ (שמות יט, ג) 'כה תאמר לבית יעקב' אלו הנשים, לכל ההשפעות הטובות והשכר, כי הם הסיבה ש'משכנותיך ישראל' שבזכותם יכולים האנשים לשבת ולעסוק בתורה.

ואפשר עוד לרמז בהאי קרא את דברי הזוהר הק' בפרשת מקץ (דף רב, ב) "מאן דבעי דקב"ה יקבל צלותיה ישתדל באורייתא" - הרוצה שתתקבל תפילתו אצל הקב"ה ישתדל ויעסוק בתורה, כי העוסק בתורה תפילתו מקובלת לפני הקב"ה.

וזהו 'מה טובו אוהליך יעקב' אם יש בתי מדרשות וכלל ישראל יושבים ועוסקים בתורה, אזי 'משכנותיך ישראל' בבתי הכנסיות שמתפללין התפילות עולות למעלה ומתקבלים לרצון.

על כל פנים עושים היום את הסיום אברכים שעוסקים בתורה, והרי אנו נמצאים אנו במצב שצריכים הרבה השפעות טובות לכל הסביבה, לכל כלל ישראל, ובי"ה היו השפעות טובות ומבקשים שיהיו עוד השפעות טובות.

ומסתמא אברכים אלו היושבים ולומדים תורה השפיעו השפעות טובות לא רק להם, אלא על כל היהודים לרבות אלו שהם בבחינת יעקב. ה' יעזור שיוכלו להמשיך ללמוד וללמד, ושיהיו השפעות טובות לכל ישראל אכ"ר.

בגמ' (שבת קיח, ב) ואמר אביי תיתי לי דכי חזינא צורבא מרבנן דשלים מסכתיה עבידנא יומא טבא לרבנן, בספה"ק 'תפארת שלמה' מבאר ענין ה'יומא טבא לרבנן', כי בשעה שמסיימין מסכתא זוכים לכל ההשפעות טובות שהתנאים והאמוראים הנזכרים באותה מסכתא השפיעו בשעת לימודם.

והנה מצויים אנו בסעודה שהחתן שליט"א עשה סיום מסכתא והציבור עשה סיום מסכתא, ובכן כל מה שהשפיעו התנאים והאמוראים הק' בשעת לימודם, כל אלו ההשפעות הטובות נשפעות ויורדות עכשיו בסעודת מצוה זו.

בפרשת השבוע כתיב (כד, ה) 'מה טובו אוהליך יעקב משכנותיך ישראל', וב'ספורנו' מבאר מה טובו אוהליך יעקב אלו בתי מדרשות, כענין 'יושב אוהלים', וכענין וישכן באהלי שם וגו', ו'משכנותיך' הם בתי כנסיות ומקדשי אל המיוחדים לשכן שמו שם ולקבל תפילת המתפללים.

ואמר הכתוב 'מה טובו אוהליך יעקב' כי לא בלבד הם מטיבים לעוסקים בהם, אבל מטיבים לכל האומה, כמו שיורה שם יעקב שישאר בעקב ובאחרית הכול ולא יסוף, וכמו שיורה שם ישראל לשרור עם אלהים ועם אנשים, עכ"ל.

והיינו שכאשר יהודים יושבים ולומדים תורה הריהם מטיבים ומשפיעים השפעות טובות לא רק לעצמם, אלא לכל האומה, גם ליהודים אלו שהם בבחינת 'יעקב' הרומז לדרגה נמוכה יותר, כולם זוכים ומקבלים השפע על ידי לומדי התורה.

ובכן, האברכים החשובים היושבים ולומדים כאן ועוסקים בתורה, בכזו שמחת התורה, משפיעים בוודאי לא רק על עצמם אלא משפיעים לכלל ישראל כולו.

והשתלשלותו, ועלה בדעתי לבאר העניין שמשנה רבינו ע"ה לא דיבר אל הסלע אלא היכהו במטהו, על פי דברי קדשו של האוהב ישראל עה"פ (בראשית א, יא-יב) 'ויאמר אלוקים תדשא הארץ וגו' עץ פרי וגו' ותוצא הארץ וגו' עץ עושה פרי, ופירש"י עץ פרי שיהא טעם העץ כטעם הפרי והיא לא עשתה כך אלא ותוצא הארץ וגו' עץ עושה פרי, לפיכך כשנתקלל אדם נפקדה גם היא על חטאה עכ"ל.

ומקשה ה'אוהב ישראל' מה השייכות בין

חטא הארץ לחטא האדם דמשום הכי נענשו שניהם יחדיו ומהו ה'לפיכך', ומבאר העניין וז"ל, הנה באמת הארץ לא חטאה כלל ואדרבה עשתה עבדות גדול ומסירות נפש, בזה ולא חסה על קלקולה וכבודה וכמאחז"ל גדולה עבירה לשמה (נזיר כג, ב).

דהנה הארץ היינו סוד ארץ עליונה השכלית הסתכלה והבינה וראתה בריאת אלהים כל מעב"ר כי נורא הוא כל מיני פלאים מראשית הנקודה כל השתלשלות העולמות עד תהום ארעא אשר כמה מיני נמצאים דוממים

הסלע שאינו שומע ואינו מדבר ואינו צריך לפרנסה כלשון רש"י מקיים לאלתר פקודת ה', ובדיבור בעלמא סגי ליה, אם כן ק"ו שהאדם שהוא בר דעת והוא שומע ומדבר וצריך לפרנסה צריך לשמוע בקול ה' ולמלא רצונו תמיד, ובאופן זה לא היה שייך לעולם להמתיק וללמד זכות על ישראל שחטא דכלום יתכן שהאדם יהיה בדרגה פחותה מסלע הדומם, היתכן שלא יבין מה שהבין הסלע.

ועל כן מסר משה רבינו ע"ה נפשו עבור כלל ישראל והיכה את הסלע כדי שלא יהיה למקטרג ח"ו פתחון פה על ישראל, דהשתא מיהא קיים הסלע את ציווי ה' לאחר שהוכה במטה, וא"כ האדם שלא הוכה אינו גרוע יותר ממנו, ובזה נפתח הפתח ללימוד זכות עליו. וכעת ראיתי כעין זה מה'חידושי הרי"ם' זי"ע, וכן הובא בשם זקני כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע.

והסרחון בנשמה הרוחנית, וחסה הארץ על כבוד שמים ועל האדם להקל מעליה עונש החטא מחמת ששורש האדם אשר נלקח משם הוא האדמה הרע את מעשיו וא"כ אין חטא האדם גדול כ"כ.

ונמצא שעשתה בזה הארץ עבדות גדולה ולשם שמים נתכוונה, וע"כ לא נענשה הארץ תיכף כי קמי שמיא גליא כוונתה הרצויה שהיתה רק לכבוד יוצרה ולטובת האדם, אך כשחטא האדם אז נפקדה על חטאה וכו', עכל"ק ועיי"ש שמבאר היטב הטעם דכשנענש האדם אז נענשה גם האדמה כדי להודיע שכל טעם חטאה היה כדי להקל על עונשו.

ולפי דבריו הקדושים יובן גם העניין כאן, די"ל דמשה רבינו ע"ה היה חושש שאם ידבר אל הסלע והוא ימלא בקשתו ויוציא מיד מימיו יהיה בזה ח"ו קטרוג על כלל ישראל אם ייכשלו בחטא, דהא קל וחומר הוא אם

כו' וחכמות אלהות והם נפלאות וחכמות הבורא ית', ועל כולם השליט את האדם אשר נחלק גופו מן העפר מהאדמה ונשמתו היא מאוצר הנשמות החצובות מתחת כסא כבודו ית', והכל בידי האדם ותלויין במעשיו אם ילך בדרך הטוב והישר אז יהיה עליה לכל העולמות וכל הנמצאים ואם ח"ו יקלקל מעשיו יפגום הכל ח"ו וירדו למטה כל הנבראים הרוחניים והגשמיים בבחי' התחתונה.

אז התיישרה הארץ בלבה ואמרה כיון שהאדם קרוב לחטוא מחמת יצרו הרע ואז יבא פגם גדול בשורש נשמתו ולא יועיל לו שום תיקון ותשובה, אשר לזאת התחכמה האדמה ושינתה תחילה ציווי הבורא ית' כדי שאח"כ כשיחטא האדם ח"ו יהא לו אמתלא נכונה והוא מפני ששורש גופו הוא מן האדמה ששינתה מכבר רצון הבורא ית' ותולין הקלקלה במקולקל ולא יתלו החסרון

בס"ד

החלה ההרשמה לקעמפ 'חדוותא דקייטא'

לכלל חברי 'התאחדות הבחורים

בימים א'-ג' ט"ז-י"ח מנחם אב הבעל"ט

ההרשמה מיום ראשון פרשת פנחס עד מוצש"ק פרשת

מטו"מ-חזק בשעה 00:00 בלילה במערכת 'איש לרעהו'

המחירים בסבסוד 'ועד חצר הקודש' הם כדלהלן:

כל בחור נוסף מעל 3 בחורים
175 ₪ לבחור

3 בחורים
525 ₪

2 בחורים
400 ₪

בחור
250 ₪

03-548-07-12 איש לרעהו

שימו לב! עדכונים על הקעמפ ניתן לשמוע גם בשלוחת החבורות - 6 במערכת 'קול לעלוב'

ואני עומד שם, לבדי, ואומר בלחש:

"רבש"ע... רק עוד גיליון אחד...

רק עוד אחד... שיאיר עוד נשמה אחת..."

עוד שבוע. עוד גיליון. עוד חזב.

הבור הכלכלי רק מעמיק

"רבוה"ק זיע"א דובבים שפתותיהם בגליון - והם לא נשארים חייבים."

"בפניא דמעלי שבתא"

ערב שבת קודש אצל רבותינו הקדושים - מאמר ראשון

תשובה בערב שבת קודש

זקה"ק הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע היה מרגלא בפומיה: ס'איז נישט דא קיין שלעכטער יוד - ביהודי אין שום חלק רע אלא כולו טוב, ואם ראית בו פגם כלשהו, איזה עניין של חטא, הרי זה מחמת החלק הגוי שבו.

ועל פי זה הוסיף החידושי הרי"ם זי"ע שכיון שאמרו חז"ל (סנהדרין נח, ב) 'נכרי ששבת חייב מיתה', א"כ אסור לו ליהודי להיכנס לשבת קודש כל עוד עדיין קיים בקרבו 'החלק הגוי', כדי שלא יהיה ח"ו בבחי' נכרי ששבת חייב מיתה - מצד אותו החלק.

ועל כן מוטל על כל אחד להתכונן ולהתעורר ולשוב בתשובה בערב שבת, לקיים 'וביערת הרע מקרבך', לסלק את החלק הגוי מתוכו, ואזי יזכה שתשרה עליו קדושת השבת כראוי.

(מפי כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א)

ערב שבת קודש - זמן תשובה

בשולחנו הטהור פורים תשל"ד שחל ביום שישי ערש"ק, בעת פניא דמעלי שבתא, נענה כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע בלהט אש קודש על המשנה "חייב אדם למשמש בבגדו בערב שבת עם חשכה" (יב, א).

ואמר בלשון קדשו, "חייב אדם למשמש בבגדו, מה שפגם בברית קודש" (ע"ד מאמר הגמרא בסנהדרין לו, 'יורח את ריח בגדי' אל תקרי בגדיו אלא בוגדיו), ערב שבת עם חשכה - בערב שבת הוא זמן תשובה (ובאמרו זאת נתלהטו פניו הק').

(רשימות הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א, אהל מועד)

זמן לעשות תשובה על העבירות

פ"א כשהיה כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע בעיר הקודש טבריה, פנה בפניא דמעלי שבתא אל הרה"ח ר' ישראל אלטר לייכטר שליט"א ואמר לו: "ביום שישי הוא זמן לעשות תשובה על עבירות, ואילו בשבת קודש הוא הזמן לעשות תשובה על המצוות" (היינו על מצוות שלא נעשו כשורה ובשלימות הרצויה).

(מפי הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א)

'טועמיה' לבחור לא הגון

פעם אחת בא בחור אחד ללעלוב, והבחור לא היה בחור הגון ושום אחד לא ידע, ופעם ביום ו' ערב שבת קודש בפניא, תפסו אותו שעשה עבירה ורדפוהו עם מקלות כמעט כל העיר, ובשום בית לא היה יכול ליכנס, ובחוץ בוודאי לא.

ועבר לפני הבית המדרש של רביה"ק הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע ונכנס לשם, ולשם לא היה

כאביהן של יתומים. פעם כשרצה לשמח את ליבו אמר לו רבינו הרדצ"ש "לך קוראים דוד ולי קוראים דוד" וכך הרבה לעודדו ולחזקו. פעם בליל שישי דפק ר' דוד ברסלבר אצל אבי כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע כשעוד היה מתגורר ב'בתי וורשה' וביקש צדקה לשבת קודש. כידוע באותה תקופה שררה עניות נוראה בביתו של רבינו ה'ברכת משה' ולא פעם הגיע המצב עד פת לחם.

ברם רבינו בשמעו את מבוקשו, נכנס לבית ונטל חצי פונט שהיה סכום גדול באותם ימים, סכום שהיו יכולים לקנות בו לקנות דגים וחלות לשבת קודש ברווח ונתנו לו.

תוך כדי דיבור שמע ר' דוד את הרבנית הצדקנית ע"ה אומרת לבעלה - רבינו בכאב "עדיין לא התחלתי להכין צרכי שבת, הכסף היחיד שהיה לנו הוא חצי פונט זה, עכשיו שנתתם לו הכול מהיכן יהיה לנו על שבת?"...

השיב לה רבינו: "מלעזור ליהודי לא מפסידים - פון העלפן א איד דערלייגט מען נישט - בעז"ה יהיה לנו על שבת" לא עברה שעה קלה ועל דלתו של רבינו שוב נשמעו דפיקות, הפעם היה זה יהודי אמיד מתל אביב שהגיע לירושלים ונתן לרבינו קוויטל עם פדיון של חמש פונט ואזי כבר היה לקנות צרכי שבת ברווח גדול, ובכך התגשמו דבריו של רבינו לאלתר, ויהי לפלא.

הנהגת רביה"ק הרדצ"ש בלבישת הכתונת לשב"ק

בספרו "סידור הגאונים והמקובלים" (חלק ד') כותב הגה"צ רבי משה יאיר ויינשטוק זצ"ל נכד רביה"ק הרדצ"ש:

אמר משה יאיר, בבחרותי כשהיה זקני הקדוש אדמו"ר הרדצ"ש זי"ע הולך למקוה הייתי הולך ללוות אותו והי' לי לפלא כי אחר רחיצת המקוה (בערש"ק) היה מתלבש בכתונת של חול וכשבא לביתו התלבש בכתונת של שבת, והיה הדבר לי לפלא כי זוהי עבודה מיותרת, ולאיש זקן בוודאי קשה הדבר מאד לפשוט וללבוש שני פעמים.

אך אח"כ הבנתי כי זקני בהיותו מקובל היה מכוין בלבישת הכתונת בשם זהרי א-ל ולא רצה לכוין בהיותו במרחץ, כידוע. ובמקוה עצמה היה כמה פעמים מתלבש בירמולקא וטובל כדי לכוין הכוונות של המקוה.

צחצוח המנעלים לשב"ק

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע שבירושלים בעיר העתיקה היו נוהגים בני קריתא דשופריא לתת את הנעליים בערב שבת

להם העזה ליכנס אליו, וכשראהו הרה"ק נתן לו חלה ודגים ועוד, עד שאכל לשובעו.

ופתאום נכנסה הרבנית וכשראתה שבעלה נתן לו לאכול, אמרה לו "דוד לעהב לזה אתה נותן לאכול, תביט נא לחוץ ותראה היאך שסבבו הבית עבדו מחמת שתפסוהו בעבירה"...

ואמר לה רביה"ק בזה"ל: "רגע אחד אם האיש הישראלי אינו עושה עבירה, הוא כדאי כל כסף וזהב שבעולם", ע"כ, וראה צדקתו, זי"ע.

(מגדל דוד)

האבות הק' מבקרים בכותל המערבי

רגיל היה כ"ק מרן אדמו"ר הרא"מ זי"ע לבקר בכל ערב שבת אחרי חצות ליד הכותל המערבי באמרו שבשעה זו מבקרים פה האבות הקדושים.

ומעשה היה שפעם רצו אנשי שלומו של כ"ק מרן אדמו"ר הרא"מ זי"ע לנסוע לחברון בערב שבת קודש אמר להם רבינו: "בליל שב"ק נמצאים האבות הקדושים על יד הכותל המערבי".

שיר השירים בקבר שמעון הצדיק

כ"ק מרן אדמו"ר הרא"מ זי"ע היה לומד בחברותא עם הגה"צ ר' דוד נחמן קירשנבוים זצ"ל מאריות חסידי קוצק וגור שעלה לירושלים עיה"ק והיה דר בשכנותו, ומספר נכדו של רד"ג, ר' יחיאל פישל ז"ל, בספר זיכרונותיו:

הרבי הרא"מ וזקני רבי דוד נחמן הנהיגו לעצמם סדר יום משותף, מבוקר עד שעות אחר הצהריים ישבו בצוותא ולמדו בחברותא, ואחר הצהריים היו יורדים שניהם אל הכותל שריד מקדשנו ואומרים שם את כל ספר תהילים.

בימי שישי היו משנים קמעא ממנהגם קיצרו בלימוד וירדו בצהרי היום לקבר שמעון הצדיק כדי לומר שם את כל מגילת שיר השירים, הנאמרת כידוע בכל ערב שבת בין השמשות.

משהגיע ערב ראש חודש שוב שינו ממנהגם והיו נוסעים להתפלל בחיל ורעדה על קברה של רחל אמנו בואכה בית לחם כך נהגו כל ימיהם בירושלים.

מלעזור ליהודי לא מפסידים

סיפר כ"ק מרן אדמו"ר מלעלוב ניקלשבורג שליט"א: סיפר לי הרה"ח ר' דוד ברסלבר ז"ל מירושלים עיה"ק, הוא היה יהודי שבור לב בעל ייסורים שכ"ק מרן אדמו"ר הרדצ"ש זי"ע הכניסו לביתו כשהתייתם בילדותו וגידלו

לישמעאלים כדי שיצחצחו להם אותם לכבוד שבת.

כשבא רבינו ה'ברכת משה' לקראקא בבחרותו, המשיך לנהוג כהרגלו ובערש"ק היה מצחצח את מנעליו לכבוד שבת. רבינו כידוע קבע מקום לימודו ותפילתו בשטיבל של חסידי ראדומסק בקראקא שם היו הבחורים 'תַּנְיָאקֶעס' (שלא סבלו עניין של צחצוח נעליים וכדו').

והיה רבינו מספר שבשעת הריקוד לאחר סעודת מלוה מלכה היו הבחורים עוברים על ידו ודורכים בכוונה על מנעליו במטרה ללכלכלם...

(הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א, מרשימות הרב אהרן גלבשטיין שליט"א)

טבילה במסירות נפש בערש"ק

בערב שבת קודש האחרון לחייו, ערש"ק פרשת שופטים תרע"ח, הלך כ"ק מרן אדמו"ר הרדצ"ש זי"ע לטבול במקוה של בית הכנסת 'החורבה' בעיר העתיקה, כשאליו מתלווה נכדו הבחור, ה"ה כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע.

בדרך כלל היה רבינו הולך לטבול במקוה שע"י ביהמ"ד החסידי "תפארת ישראל" ע"ש רבי ניסן בק שהיה נקרא בירושלים שבין החומות ר' נישע"ס שול, אכן באותה תקופה לא יכלו לטבול במקוה זו מפני תקלה כלשהי, ועל כן הלך רבינו לטבול במקוה שע"י ביהמ"ד 'החורבה' (רבות פעל אז רבינו למען שיקומה של המקוה של ר' נישע"ס שול, כדי שיוכלו שוב יהודי ירושלים לטבול בה כמאז ומקדם אולם לא זכה לכך בחייו, יש אריכות דברים בנושא זה ואכמ"ל).

וסיפר הגה"ח רבי שמואל אהרן וועבר זצ"ל שרבינו ה"ברכת משה" זי"ע סיפר לו את הדברים הבאים: "באותו ערב שבת התלוויתי לזקני רבינו הרדצ"ש בדרכו למקוה, ובדרכנו עברנו ע"י ערבי שהיה מצחצח את הנעליים בתשלום עבור תושבי ירושלים. זקני רבינו הרדצ"ש הורה לי לעמוד על מקומי להמתין לו וביתניים צחצח לו הערבי את מנעליו.

והמשיך רבינו ה'ברכת משה' זי"ע לספר: "מי המקוה היו קרים באותה עת. הסיבה לכך הייתה מסיבת שיבושי מלחמת העולם שעדיין הייתה בעיצומה בארץ ישראל, ולכן לא היה בהישג יד להשיג מים ובוודאי שלא היה אפשרי לחמם את המים.

זקני זי"ע אמר לי שהוא יודע היטב שנאסר עליו לטבול במים קרים, אך עבור טבילה במקוה יש צורך וענין של מסירות נפש, ולכן מסר את נפשו וטבל במקוה למרות שנאסר עליו הדבר.

(הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א, מרשימות הרב אהרן גלבשטיין שליט"א)

שינה בערב שבת קודש

כ"ק מרן אדמו"ר הרדצ"ש זי"ע היה נזהר מאוד לישון בערב שבת קודש, והיה מרגלא בפומיה בשם רבותיו הק' מקארלין זי"ע שעבור שינה בערש"ק צריכים מסירות נפש.

והיה מספר נכדו כ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע שיום הבר מצוה שלו חל ביום שישי ערש"ק. באותו היום הניח לו זקינו רבינו הרדצ"ש תפילין, ואילו סעודת המצווה והדרשה הייתה בשבת קודש.

לאחר הצהריים עלה הסבא על יצועו לנוח קמעא כמנהגו בקודש, כדי לאגור כח ולהיכנס אל השבת בדעה צלולה, כשהוא מצווה על נכדו להצטרף אליו ולישון עמו יחד במיטתו.

הנכד - רבינו שהיה מתנחל ונרגש מפני הדרשה שעמד לשאת בפני הציבור לא מסוגל היה לעצום עין. כל אותה עת שכב ללא תנועה נזהר מאוד שלא לזוז כל תזוזה, שמא יפריע את מנוחתו של הסבא. ברבות הימים כשהזכיר מעשה זה היה אומר "כל כך נזהרתי באותה עת שלא אזוז אפילו תנועה קלה עד שנדמה היה לי כי שעות אלו היו קשות עבורי יותר מחיבוט הקבר".

מנהגי קודש אדמו"ר זי"ע בערש"ק

מרשימות המשב"ק הרה"ג ר' שלמה זלמנוביץ שליט"א: בערש"ק היה כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע הולך למקוה ממש לפני זמן כניסת השבת, ולאחמ"כ עלה לביתו והחליף את הטלית קטן, והיה מקפיד לבדוק את הציציות, פעמים בדק לבדו ופעמים צווה עליו לבדוקם, ואחר כך היה טועם מהטשולנט לקיים מנהג 'טועמי-ה', באמצע השבוע לא הכניס טשולנט לפיו, רק בערש"ק היה טועם משהו מהטשולנט.

ועוד הנהגה הייתה לרבינו בערש"ק בזמן כניסת השבת, לאחר הטבילה במקוה נהג היה לשתות כוס תה, והנהגה זו הייתה אצלו חוק ולא יעבור ולא וויתר ע"ז בשום פנים ואופן, ואפי' בערב שבת האחרונה לחייו ביקש לשתות כוס תה.

לשבת קודש נכנסים עם הכנעה ושפלות

שמענו מכ"ק מרן אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע בלשון זו: "שבת דארף מען אריין גיין מיט הכנעה מיט שפלות - לשבת קודש יש להיכנס עם הכנעה ושפלות, והעניין כי במדרש (בראשית רבא, יא, פ"ח) איתא תני רשב"י אמרה שבת לפני הקב"ה רבונו של עולם לכולן יש בן זוג ולי אין בן זוג א"ל הקב"ה כנסת ישראל היא בן זוגך.

והנה מצינו בגמרא (בבא בתרא צח, א) האי מאן

דיהיר (מי שהוא מתייחר ובעל גאוה) אפילו אינשי ביתיה לא מקבל, וברש"י שם, אינשי ביתיה - אשתו, ולכן צריך יהודי להיכנס לשבת קודש בהכנעה ושיפלות, להעביר ולבטל כל שמץ יוהרא וגאות, כדי שהשבת שהיא בת זוגו תוכל לשאתו, די שבת זאל אונז קענען פארטראגן", עכד"ק.

(מפי הרה"ח ר' שמואל פרוש שליט"א)

הטבילה במקוה בערש"ק - עניין של הכנעה וביטול

ובעמדנו כעת לקראת שבת קודש, נחזור על דברי ה'ישמח ישראל' (פרשת שמיי) בעניין ההכנה לשב"ק וז"ל:

"והנה הכנה הנחוצה לקדושת ש"ק הוא ג"כ הכנעה וביטול, כי כאשר נותן האדם אל לבו באמת ממעמקי לבו כאשר יגיע יום הששי לאחר חצות היום שמתנוצץ אור קדושת אמת כמאמרם ז"ל (ירושלמי פ"ד דמאי) עם הארץ ירא לשקר אימת שבת עליו ומתבונן בכל תהלוכותיו מששת ימי המעשה ומתמרמר בלבו איך נרגיש עריבות נעימות קדושת ש"ק לאשר לא הכינו את עצמו, מחסדי הש"י זוכה באותו כוח הכנעה ושבירות הלב להרגיש נעימות קדושת הש"ק.

ואכן זהו גם עניין הטבילה במקוה בערש"ק, שאף הוא עניין של הכנעה וביטול כמ"ש זקני רביה"ק הרבי ר' דוד מלעלוב זי"ע כי מהו עניין הטבילה, שיורדים עוד ועוד עד שמגיעים אל המים, וכאשר כבר מגיעים אל המים אזי כופפים עוד את הראש מטה, להורות ולרמז לאדם שעליו להתנהג בשפלות וענווה.

וכמו שאיתא מזקני אדמו"ר ה'ברכת משה' זי"ע על נוסח הזמירות 'מעין עולם הבא', דהנה שבת היא בחינת 'אין' דלית לה מגרמה כלום ואין בו תיקון ע"י אתערותא דלתתא, ובכוח השבת שעניינה הוא שפלות והכנעה, יכול האדם להפך העי"ן באל"ף, ולהיות בבחינת 'מאין עולם הבא' (עיין עוד בספה"ק ברכת משה).

ומסיים ה'ישמח ישראל' וז"ל, "וכמו שכתבתי כמה פעמים על מאמרם 'ערב שבת עם חשיכה', עם החשכות והכנעה שלפני ש"ק זוכה להרגיש ולהנות עריבות קדושת הש"ק, ואז יראה וידע כי קדושת ש"ק קביעא וקיימא, היינו קדושת המשפיע ית' ולא מצד הכנתו ופעולתו, רק בבחינת נחלה וירושה וכו' עכל"ק.

(כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, מתוך שיעור אור החיים הקדוש, בעיירה לעלוב, ז' שבט תש"פ)

המשך המאמר יבוא בעז"ה

כולם אומרים "אשריד שאתה עושה את זה"...

שמעתי "יישר כח" עשרות פעמים

אבל מי אומר: "אשרינו שזכינו להחזיק את זה?"

בגוב האריות

שלושה סיפורים מופלאים על רבי חיים בן עטר - בעל האור החיים הקדוש זיע"א ליומא דהילולא ט"ו תמוז תק"ג

כשהגיעו לארמון המלך, הוליכו אותו מיד אל גוב האריות הנורא. מרחוק נשמעו שאגות האריות הרעבים. השוטרים הקשוחים - רעדה אחזתם. אבל רבי חיים? הוא המשיך ללכת בשלווה מוחלטת.

"אתה לא מפחד?" שאל אחד השוטרים בתדהמה.

"מפחד ממי?" השיב האור החיים הקדוש בשלווה. "מי שברא את האריות ברא גם אותי. אני בוטח בו".

כשהגיעו לגוב האריות, המראה שהתגלה היה מבהיל. בור עמוק וחשוך, ובתחתיתו חמישה אריות גדולים ורעבים. עיניהם בוערות בחושך, שיניהם החדות נוצצות. השוטרים הסירו את הכבלים מרבי חיים ודחפו אותו פנימה.

אפילו השוטרים הקשוחים נסוגו אחורה באימה, לא לראות את המחזה המבעית. אבל לתדהמתם הרבה מה שהתרחש אז היה מעבר לכל דמיון.

ראשית, האור החיים הקדוש לא ניזוק מהנפילה לבור העמוק, הוא נפל על רגליו ונשאר עומד.

אבל הבלתי יאומן קרה אחר כך.

האריות המורעבים לא זינקו על הקורבן החדש. תמורת זאת, הם ניגשו אליו באיטיות, הרכינו את ראשיהם בהכנעה והביטו בו בעיניים נוצצות כאילו היו חברים ותיקים. הם התיצבו סביבו, מכשכשים בזנבותיהם, בבת אחת כולם השתטחו למרגלותיו, כמו השתחוו לפניו.

רבי חיים הוציא מתרמילו את ספר התהילים. הוא ישב בשלווה על הקרקע, האריות מכתרים אותו בעיגול, הוא פתח במזמור תהילים בקול צלול: "מזמור לדוד, ה' רועי לא אחסר..."

הקול עלה מהגוב, מתערב עם גרגורים עדינים של האריות. כמו היו גורי חתולים. זו היה קול שלא נשמע מעולם בחצר המלוכה.

השוטרים רצו במהירות להודיע למלך על הפלא. המלך לא האמין. הוא רץ בעצמו לראות, ומה שראה הקפיא את דמו. היהודי הקדוש יושב בין האריות, שנראו כנועים וציתניים. קורא בספר קדוש, וחיות הפרא מתנהגות ככבשים עדינים.

"זה לא יתכן!" מלמל המלך בתדהמה כשהוא צובט את עצמו להיווכח שאינו חולם. "מה הכוח שלו, מה סודו?"

הוא צעק אל מעמקי הבור: "רבי! איך אתה עושה את זה?"

רבי חיים הרים את עיניו מהספר. "מלכנו", אמר בקול שקט שנשמע בבירור למעלה, "כשאדם שוקע בתורה ובוטח בהשם, השם שומר עליו והתורה מגינה עליו".

המלך עמד שם, מבועת ומלא חרטה. לפתע הבין את גודל העוול שעשה. הוא פגע בכבודו

"הגיע הזמן. התכשיט מוכן?" שאל הראשון בקול קשה.

"על מה אתם מדברים?"

"מה? אינך זוכר כלל?" בפניהם היה זעם בוער.

רבי חיים הניח את הספר בעדינות. לפתע, כמו מתוך חלום, הזיכרון חזר אליו. הזהב... התכשיט... עשרת הימים... הוא הביט בשני השליחים ואמר בלא מורא: "אני מצטער. לא התחלתי עדיין".

דממה מתוחה מלאה את הסדנה. עיניהם של השליחים נצצו בשמחה מרושעת. הם מצאו את מה שחיפשו - סיבה להעניש יהודי.

"המלך יישמע על כך", אמר השני בקול מתוק מדבש, "ונדע מה הוא חושב על מי שמעליב את כבוד המלוכה".

הם יצאו במהירות, ורבי חיים נשאר לבדו. הוא ידע מה עלול להתרגש עליו, אך לא פחד. הוא בטח באלוקיו וידע כי התורה איתו.

במהרה הגיע הדבר לאזני המלך מולאי איסמעיל, שליט מרוקו הרודן. פניו התעוותו מזעם. "יהודי לועג לי?" הוא שאג. "לגוב האריות! זהו עונש מי שמורד במלוכה!"

בערבו של יום, לפני שקיעת החמה, הגיעו השוטרים לביתו של רבי חיים. הם מצאו אותו יושב ולומד בשלווה.

"רבי", רעם קולו של הקצין, "אתה חייב לבוא איתנו".

רבי חיים הניח את הספר בלא צל של פחד. "אני יכול לקחת כמה חפצים?" שאל בעדינות.

הקצין צחק בגלוג. "אתה חושב שאתה הולך לטיול? אתה הולך למות בגוב האריות!"

"בכל זאת", אמר רבי חיים בשלווה, "ארצה לקחת ספר תהילים, טלית ותפילין".

השוטרים הסתכלו זה על זה ומשכו בכתפיהם. "בבקשה, אתה יכול לקחת מה שתראה" אמר הקצין,

"אם זה יוכל לעזור לך", הוסיף חברו בבזז.

רבי חיים אסף את חפציו, בעת שאשתו הצדקנית פנתה אליו. בעיניה הייתה דאגה עמוקה, אך גם אמונה שלמה. "מה יהיה?" שאלה במורא.

הוא הניח ידו על המזוזה. "אל תדאגי" אמר בביטחון, "עוד מעט אני חוזר".

השוטרים כבלו את ידיו של רבי חיים באזיקי ברזל כבדים משל היה פושע מסוכן. הם הובילו אותו דרך רחובות מקנס, בעוד האנשים מציצים מהחלונות בחרדה. אבל רבי חיים לא התכופף. הוא הלך זקוף, שפתיו ממלמלות פסוקי תהילים.

בשוק של מקנס אשר במרוקו ישב רבינו חיים בן עטר זצ"ל בחנות קטנה וחשוכה, אורג בידיו הקדושות חוטי כסף דקים. הפטיש הקטן היה מקיש בעדינות על הכלי, ועיניו הקדושות מרפרפות בין השורות של ספר הזוהר הפתוח לידו.

כה הייתה דרכו של הצדיק הגדול: תורתו קבע ומלאכתו עראי. כשהכסף מצלצל בכיסו, הוא נח מהפטיש ושוקע בעולמות עליונים. רק כשהכיס מתרוקן לגמרי, הוא חוזר לעבוד בכלי כסף וזהב לצורך פרנסתו.

באחד מימי הקיץ הלוהטים, כשהשמש ליהטה בקרניה תבל ומלוואה, חרכה את רחובות מקנס והאבק מתעופף ברוח החמה, נפתחה דלת חנות הצורפות שלו בחריקה. שני גברים ישמעאליים נכנסו פנימה, לבושים בגדים מפוארים של בית המלוכה. חתיכות זהב נוצץ נחו בידיהם, ומבטם נע בחשדנות בין כתלי הסדנה הדלה והעלובה.

"רבי" אמר הבכיר שבהם בקול רם וטון סמכותי ומפקד, "המלך שלח אותנו אליך. מלכנו שמע כי אתה האומן המיומן ביותר בכל הממלכה, והחליט כי רק אתה תוכל ליצור את התכשיט הנדרש לחתונת בתו היחידה".

רבי חיים הניח את הפטיש בעדינות ומחה את מצחו. "מה המלך מבקש?" שאל בשלווה שהפתיעה את השליחים. הם היו רגילים כי כל מי ששמע שהמלך מחפש אותו, היה מתמלא התרגשות ופחד.

"תכשיט זהב נדיר, מעוטר באבנים יקרות" המשיך השני, "ותשלום נכבד מחכה לך. אך יש תנאי אחד - המלאכה חייבת להיות מוכנה תוך עשרה ימים בדיק. החתונה לא תתעכב".

הם הראו לו את גושי הזהב ורבי חיים הביט בזהב הנוצץ. אך בלבו גמלה החלטה - עדיין נותר לו כסף מהעסק האחרון. מה שאומר שהגיע הזמן ללמוד בספרים הקדושים, ולא לפטיש הצורפות העדין. "אני מקבל על עצמי את המשימה" אמר בפשטות.

שני השליחים יצאו מרוצים.

ברגע שהדלת נסגרה, רבי חיים קם והלך לפינת הבית. שם, מתחת לרצפה, חפר בור קטן וטמן בו את הזהב. כעת ביקש לעסוק בתורה.

עשרה ימים עברו כחלום יעוף. רבי חיים בן עטר היה שקוע בתלמודו, לומד פסוק בחומש בראשית, מעמיק בפירוש רש"י, ואחר כותב את פירושו הידוע שהתפרסם בכל העולם. העולם הגשמי נמחק לגמרי מזיכרונו. הזהב הטמון, והתכשיט המבוקש, הכל נשכח שעה שהוא שקע בעמל התורה.

באותו בוקר, כששמש אדומה עלתה על הרי האטלס, נפתחה הדלת שוב. שני השליחים נכנסו מבוהלים ודחופים.

תעלומת המשרתת

אבולעפיא ולחש משהו באוזנו. פניו של הרב חוורו והוא הנהן בראשו בפנים חמורות. הוא קם ממקומו ופנה אל האורחים:

"רבותי הנכבדים" אמר בקול רועד, "זה עתה התבשרתי על דבר נורא. המשרתת הזקנה שהכירה את המרק... היא נפטרה אתמול בבית. נפלה בתרדמה וניסיון להקיצה, חשבנו שהיא שיכורה כדרכה ונרדמה. רק עכשיו, אחרי שישנה זמן רב והניסיונות להקיצה בחזקה לא הועילו, התברר שנפטרה".

הפליאה שמלאה את הלבבות הייתה עצומה. כולם הבינו שהאור החיים הקדוש הרגיש ברוח הקודש את טומאת המת המרחפת על פני התבשיל. הוא ראה מה שעניי בשר ודם לא יכלו לראות.

"ריבונו של עולם", לחש אחד הנוכחים, "איזו מדרגה גבוהה זו! הוא רואה את הנסתר כפי שאנו רואים את הנגלה".

הסעודה הסתיימה (בלא אכילת המרק...) ובאווירה של יראת שמים עמוקה וכבוד גדול לצדיק שבתוכם. הנוכחים חשו שזכו לראות דוגמה חיה לכך שיש צדיקים שזוכים לרוח הקודש באמת.

האור החיים הקדוש עצמו המשיך כדרכו ולא עשה שום עניין מן המאורע. הוא המשיך לדבר בדברי תורה כדרכו, כאילו מה שקרה היה דבר טבעי. זו הייתה גדולתו - שרוח הקודש הייתה אצלו כדבר רגיל וחלק טבעי מהויות הרוחניות.

"אחותי רעייתי"

השמש שקעה מאחורי הרי האטלס, צובעת את שמי העיר סאלי בגוונים של זהב ואדמדם. בבית המדרש הקטן, עמדו שני גדולי הדור זה מול זה - האור החיים הקדוש, רבי חיים בן עטר, ותלמידו המפורסם ביותר, רבי חיים יוסף דוד אזולאי, שיהיה ידוע בעתיד כמנחם המעלה. "תלמידי היקר", אמר האור החיים הקדוש, קולו חם ומלא חיבה, "הגיע הזמן שתצא לדרכך אל העיר הקדושה. יש לי בקשה מיוחדת ממך".

החיד"א, אז עדיין אברך צעיר אך כבר בולט בגאונותו ובחריפותו, הטה את ראשו ביראת כבוד. מעולם לא ראה את רבו כה רציני ונסער. מידי הקדושות של האור החיים הקדוש יצא מכתב קטן, מקופל בזהירות. "זה מכתב מיוחד" לחש הרב, עיניו הבהירות מביטות עמוק בעיני תלמידו. "בבואך לירושלים, הנח אותו בין חגווי הכותל המערבי. זה חשוב מאוד - אל תשכח". החיד"א קיבל את המכתב בשתי ידיים, הרגיש את הקדושה שקורנת ממנו. הוא קשר אותו בבגדו, קרוב ללבו, וכשיצא לדרכו, הבטיח לעצמו שימלא את המשימה בדייקנות.

אבל החיים בירושלים השתלטו עליו. הרוח הקדושה של העיר, המפגש עם חכמיה, הלמידה בהתמדה - כל אלה גרמו לו לשכוח מהמכתב הקטן שנשאר קשור בבגדו.

החיד"א החליט לחיות בירושלים חיים של קדושה ופרישות. הוא קיבל על עצמו שלא ייהנה אלא מיגיע כפיו, וקנה לו חמור ועגלה. בכל יום היה יוצא עם החמור שלו, טוען טיט ולבנים, מוביל אותם ממקום למקום. העבודה

השמש האטה את צעדי שקיעתה מעל הרי הגליל, וצללים ארוכים החלו נפרשים בין הבתים העתיקים של טבריה. בעיר הקדושה, שם נחו חכמי המשנה ונשמעו קולות התורה זה מאות בשנים, הכינו תושבי העיר קבלת פנים מיוחדת. הגיע אליהם אורח נדיר - רבי חיים בן עטר, האור החיים הקדוש, שתורתו הגיעה לכל קצוי תבל ושמו קדוש בכל קהילות ישראל.

בבית הגאון הקדוש רבי חיים אבולעפיא, מגדולי טבריה, רחשה מהומה של הכנות. המשרתים הלכו וחזרו בין חדרי הבית, מכינים את הסעודה המפוארת שתיערך לכבוד האורח הנכבד. ריח נעים של תבלינים מזרחיים נישא באוויר, מעורב עם ניחוח הדפנה והמרווה שגדלו בחצר הבית.

"הכל צריך להיות מושלם", לחשו בני ביתו של הרב אבולעפיא, עיניהם בוהקות מהתרגשות. "לא כל יום זוכים לארח צדיק כמותו. התלמידים של הבעש"ט אמרו שהתורה שלו היא אחד משבעים פנים של התורה, והבעש"ט אמר שכל התורה של רבי חיים בן עטר נאמרה ברוח הקודש".

כשהגיע הערב, נתמלא הבית בגדולי העיר וחכמיה. הם באו בבגדי שבת לכבוד האורח, פניהם זוהרים מהזכות להיות בנוכחות הצדיק. האור החיים הקדוש נכנס לחדר בהדרת כבוד. עיניו המאירות כמו רואות מעבר לממדי המקום והזמן.

הסעודה החלה בדברי תורה נפלאים. קולו של האור החיים הקדוש התנגן בחדר כמנגינה שמימית, כל מילה שיצאה מפיו הקדוש הייתה כפנינה יקרה המאירה את הלבבות. הדינים המופלאים שפירש, הרמזים העמוקים שגילה, וההערות החריפות שחידש - הכל נחרט עמוק בלבבות הנוכחים.

באמצע הסעודה, כאשר הלבבות היו פתוחים והנשמות מרוממות, הגישו בני הבית צלחת מרק בעלת ריח נעים. הקיסור עלה מן הכלי, מתערבב עם אור הנרות המרצדים. אך פתאום, הבחינו הנוכחים שהאור החיים הקדוש לא נגע במאכל. הוא ישב בשקט, עיניו מביטות במרק באופן מוזר.

הרב אבולעפיא, שהבחין בכך שאורחו הנכבד לא טועם מהמאכל, הטה אליו את ראשו ושאל בקול עדין: "מדוע אין רבנו אוכל? האין המאכל ערב?"

האור החיים הקדוש הרים את עיניו אל מארחו, "וכי אינכם רואים את רוח הטומאה המרחפת מעל גבי המאכל?!"

דממה עמוקה ירדה על החדר. עיניהם של כל הנוכחים נעו בין הצדיק לבין הצלחת, מנסות להבין מה שהוא רואה והם אינם רואים. הפחד והיראה התערבבו עם הכבוד והפליאה מעוצמת רוח הקודש שלפניהם.

בינתיים, מהומה קלה החלה להתפשט בבית. אחד המשרתים נכנס בבהלה אל הרב

של קדוש עליון, במי שמקדיש את כל חייו לעבודת השם ולימוד תורתו.

"הוציאו אותו משם!" צעק למשרתיו. "העלו אותו מיד!"

כשרבי חיים עמד לעלות מהגוב, התרחש שם עוד מחזה שאיש לא היה יכול להעלות בדעתו. חמשת האריות הקיפו את רבי חיים כמו מתחננים שלא יעזוב אותם. הם ליוו אותו בעיניהם, שעה שעלה מן הבור.

המלך ניגש אליו, כרע על ברכיו ובקש סליחה. "רבי", אמר בקול חנוק, "סלח לי. לא ידעתי מי אתה. אוצרות המלוכה שלי פתוחים בפניך, קח משם כל מה שתרצה".

רבי חיים הניח את ידו על ראש המלך. "סלחתי לך", אמר בלא שמץ של הקפדה. "אבל אני לא צריך דבר. די לי אם אוכל לחזור לביתי לעבוד את בוראי".

המלך לא ויתר. הוא העניק לרבי חיים כסף רב, אבנים יקרות, וכבוד גדול. וכשרבי חיים עמד לצאת, המלך לא יכול היה להתאפק.

"אנא גלה לי" קולו היה מלא תחנונים, "מה הסוד שלך? איך יכולת לחיות הפרא האלה. איש לא עמד בפניהם. הם טרפו בן רגע את כל מי שנזרק לגוב".

רבי חיים עצר במקומו, אור התכלת מן השמיים הכחולים של מרוקו האיר על פניו. "מלכנו". אמר לבסוף, "כשאדם בוחר בתורה על פני הממון, בקדושה על פני הרווח, השם יתברך בוחר בו".

הוא פנה ללכת, ואז עצר והוסיף: "והתכשיט לבתך - אני אכין אותו במהרה. זו הבטחה".

רבי חיים חזר לביתו וכל היהודים באו לקבל את פניו בכבוד מלכים. שמע הנס הגדול כבר הגיע לאוזניהם.

עוד באותו לילה, כשכולם ישנו והסביבה הייתה אפופה שקט ושלווה, הוציא רבי חיים את הזהב ממחבואו. הוא עבד כל הלילה, שפך את נפשו בתפילה בד בבד. ועד הבוקר יצאה תחת ידיו יצירת פאר כלולה בהדרה.

כשהגיע רבי חיים עם התכשיט לארמון המלוכה, המלך הביט בו בהתפעלות והערצה. "רבי", אמר, "ראשית, ברכת שמיים שרתה על מעשה ידיך. זה התכשיט הכי יפה שראיתי. אבל איני מבין מדוע עשית זאת לאחר שהיית כל כך אכזר אליך? אם היית שוכח ממני איש לא היה בא אליך בטענות".

חיך קדוש האיר את פניו של מרן האור החיים. "מלכנו" אמר בענווה, "כל מילה שיוצאת מפיו של יהודי היא התחייבות. וחוף מזה, אני רק האמצעי. היופי הזה מגיע מלמעלה".

המלך יצא מגדרו ומאותו יום, המלך מולאי אסמאעיל הגן על יהודי מרוקו. הוא הכיר בכוחה של התורה, ובגדולתם של לומדיה. וכשהיו מספרים לו על צדיק זה או אחר, הוא היה אומר: "אני יודע. ראיתי את הצדיק בין האריות".

כך נפוץ שמו של רבי חיים בן עטר לא רק כגאון עצום, אלא גם כצדיק נשגב שהתורה מגינה עליו.

הקשה לא שברה את רוחו - להיפך, הוא ראה בכך דרך לטיהור הנפש ולהשגת דבקות. כך עברו שנתיים. החיד"א נעשה מוכר בירושלים כצעיר מוכשר שחבר לעבוד בעבודת כפיים. חכמי העיר הכירו אותו כלמדם מצטיין, אך גם כאדם צנוע שלא מחפש כבוד או רווח קל.

יום אחד, כשהחיד"א ביקש לצאת לעבודתו, גילה לחרדתו את חמורו מת באורווה. הבהמה שהייתה מקור פרנסתו, חברו הנאמן בעבודה הקשה, צנחה תחתיה חסרת חיים. הוא עמד מול פגר החמור והרגיש שהקרקע נשמטת תחת רגליו.

"איך אפשר את עצמי?" הוא שאל בליבו. "ממה אחיה?"

ופתאום, כמו ברק המגיע ובוקע מבין העננים, היכה בו הזיכרון. הוא נזכר במכתב. המכתב של רבו, שנשאר קשור בבגדו כל הזמן הזה, נשכח ומוזנח. הוא הוציא אותו ברעדה. האם זהו עונש מן השמים על שלא קיים את בקשת רבו?

מיד, מבלי לחכות, הלך החיד"א לטהר עצמו. הוא טבל במקווה, התפלל תפילה ארוכה, וכשהרגיש שהוא טהור ומוכן, הלך לכותל

המערבי. האבנים הגדולות והעתיקות חיכו לו, מספרות בדממה על אלפי שנים של תפילות ודמעות.

בירת כבוד עמוקה, הניח את המכתב בין הסדקים שבין שורה לשורה של אבני הכותל והתפלל תפילה מקרב לב לזכות לראות בישועה.

כאשר חזר החיד"א לבית המדרש, קרה דבר מוזר. כל מי שראה אותו נפל עליו פחד גדול. אנשים שהכירו אותו מעולם לא ראו אותו כך - אור מיוחד זרח מפניו, והיו יראים לגשת אליו.

"שלום עליכם" אמר החיד"א כרגיל, אבל הם עמדו מרחוק, מביטים בו בהשתאות.

אחד החכמים, שהכיר אותו היטב, לא התאפק: "מה יום מיומיי?"

החיד"א הבין שמשוהו השתנה. הוא המתין למוצא פיו של החכם.

"אני חושב שאני יודע מה יום מיומיי" ענה החכם לשאלת עצמו. "ספר נא לנו מה קרה לך".

החיד"א ספר להם על המכתב שנתן לו רבו לפני שנתיים, איך הוא שכח ממנו, וכיצד רק עכשיו, לאחר שמת החמור והוא הרגיש שזהו

עונש, הלך והניח את המכתב על הכותל. החכם, שחשקה נפשו לראות את המכתב המסתורי, בקש מהחיד"א להראות לו איפה הניחו. יחד הלכו לכותל, ושם, בזהירות רבה, הוציא החיד"א את המכתב מבין האבנים. כשפתחו את המכתב וקראו אותו, עמדו מוכי רעם. בכתב ידו הקדוש של האור החיים הקדוש היו כתובות המילים:

"אחותי רעייתי, אבקש ממך שתהיי לעזרה בצרה לתלמידי יקירי!"

החכם הביט במכתב, ואז בחיד"א, ואז שוב במכתב. הוא הבין שלפניו עומד לא רק תלמיד מוכשר, אלא גם תלמידו המיוחד של צדיק גדול שזוכה לפנות אל השכינה הקדושה עצמה כמי שפונה אל אחותו עצמו ובשרו.

"אדם גדול עומד לפנינו", לחש החכם לחבריו. "מי שזוכה לכך שהאור החיים הקדוש כותב עליו כך לשכינה הקדושה - הוא בעצמו צדיק גדול".

הם החליטו מיד למנות את החיד"א למורה צדק בעיר הקדושה. הצרה שנראתה כעונש הפכה להיות הדרך שהובילה אותו לתפקידו הרוחני הגבוה ביותר.

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר זיע"א

לקט ה"אור החיים" הקדוש

"היתה תקופה בה השתמטתי מלילך לצבא, והייתי שווה אצל זקני הרה"ק רבי דוד צבי שלמה זיע"א, ביום ט"ו תמוז יום ההילולא של ה"אור החיים" הקדוש, מנע זקני בעדי מלעלות להר הזיתים להשתטח על קברו, כי חשש שלא יתפסוני בדרך, והורה לי לעמוד ברחבת ביה"ח "משגב לך", משם נשקף הציון הקדוש יפה יפה, ולומר תהלים והיו תפלות חשובים ומקובלים כאילו אמרתם על קברו ממש".

(מזכרונותיו של הגה"ח רבי משה יאיר וינשטוק זצ"ל, תפארת בית דוד)

שמעתי מאדמו"ר הרה"ק מרן רבי יצחק מסקווירא זצוק"ל, כי פעם אחת שאל הרה"ק רבי יעקב יצחק מלובלין לתלמידו הרה"ק רבי מאיר מאפסא זצוק"ל, האם אתה לומד בסה"ק מאור עינים מהרה"ק רבי נחום מטשערנאביל, והשיב לו שאינו לומד בו, אמר לו הרה"ק מלובלין: לפלא בעיני שאין אתה לומד בספר זה, אני אומר לך שלא מצאתי בשום ספר דברים נפלאים כאלו, כמו שמצאתי בג' ספרים אלו, הזוהר הקדוש, האור החיים הקדוש, ובספר מאור עינים.

(אבני זכרון, סיפורים ומאמרים יקרים)

שמעתי מנכד הרה"ק רבי ישראל מהוסיאטין זצ"ל אשר התגורר בתל אביב, שנוהג היה אותו נכד להתלוות לזקינו בכל יום לילך עמו ברחוב העיר לבריאיתו, ובאחד הימים באמצע הליכתם פגש בהם איש אחד, והוא ניגש ושאל את הנכד היכן גר זקינו, ואמר לו השם של הרחוב שבו הוא דר, והמשיכו בדרך, וכששבו לביתם, ראה את האיש הזה שפגשוהו ברחוב עומד וממתין להם ליד פתח הבית, התפלא הנכד מה לו ולהם, שלא ראוהו מעולם ולא היה לו כל קשר לזקינו הרה"ק מהוסיאטין, וכששאלו למבוקשו אמר לו שרוצה להכנס לרבי.

כשנכנס לחדר הרה"ק מהוסיאטין, שאלו הרה"ק מה ברצונך, אמר לו אותו אחד שלפני זמן מה חלם שהיה עומד בפני בית דין של מעלה וכמעט יצא דינו שיסתלק מן העולם, ואז הופיע שם איזה יהודי נכבד עם הדרת פנים ואמר שהוא צריך עדיין להשאר בזה העולם כיון שילמד את הספר אור החיים הקדוש, וכן הוה, וכיון שראיתי את פני הרבי, הכרתי בו שהנה זה האיש אשר המליץ טוב בעדי בפני בית דין של מעלה, אמר לו הרה"ק מהוסיאטין ברוב ענותנותו אל תספר את זה לאחרים כי לא יאמינו לך וישחקו ממך וממני.

(כ"ק מרן אדמו"ר זיע"א)

מרגלא בפומיה דכ"ק מרן אדמו"ר זיע"א בשם אביו הרה"ק רבי שמעון נתן נטע זיע"א: חומשים מיט "אור החיים" איז אזוי ווי ברויט פאר א יונגערמאן (חומש עם אור החיים הוא כמו לחם חוקו של אברך).

כ"ק מרן אדמו"ר הרשנ"ן זיע"א היה אומר בשם צדיקים: משפט הקדימה לקנות חומשים עם אור החיים לפני טלית ותפילין, כיון שטלית ותפילין יכול לשאול ממי שירצה, ואילו חומשים עם אור החיים אינו בנמצא אצל כולם.

(לקוטי דברי דוד)

הרה"ק בעל האור החיים הקדוש נסתלק בעיה"ק ירושלים במוצאי שב"ק, ובאותה שעה נטל מרן הבעל שם טוב הק' את ידיו לסעודה שלישית (בזמן שקיעת החמה במקומו, היה כבר בא"י לאחר חשכה כידוע), והמתין אז זמן מה, ואח"כ פנה אל תלמידיו ואמר להם: כבה נר מערבי, רבינו האור החיים נסתלק מן העולם.

שאלוהו תלמידיו מנין לו זאת, והשיב להם: בנטילת ידים יש כוונה אשר מגלים אותה ליחיד בדורו, כל ימי התפללתי שאזכה לדעת הכוונה, והשיבו לי בכל פעם שכבר ניתנה להרה"ק בעל האור החיים, והיום משגלה לפני סוד הכוונה, הבינותי שנסתלק האור החיים הק'.

(גבורות ארי)

הרה"ח המפואר ר' נתן שמעון קאפ שליט"א

למה נענש בלעם?

וַיַּחַר אֶף אֱלֹקִים כִּי הוֹלֵךְ הוּא (במדבר כב, כב). וְלִכְאוּרָה קִשְׁיָה, הָרִי הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא עֲצָמוֹ אָמַר לוֹ (פסוק כ) 'קוּם לֵךְ אִתָּם', וְלָמָּה חָרָה אָפּוֹ עַל שֶׁהָלַךְ עִמָּהֶם. אִךְ הַבְּאוּר הוּא דְּבִלְעָם בְּמַעֲשָׂהוּ אֲמָנָם צִיִּית לְהַקְדֹּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְלַכֵּת אִתָּם, אֲלֹא שֶׁמִּחְשַׁבְתּוֹ בְּהַלִּיכְתּוֹ אִתָּם כְּבָר מַשְׁעָה רַאשׁוֹנָה הִיְתָה לְרָעָה, לְמַלֵּל אֶת יִשְׂרָאֵל, וְלִכֵּן חָרָה בּוֹ אֵף ה', כִּי הוּא חָשַׁב לְרָעָה וְהָאֱלֹקִים חָשַׁבָה לְטוֹבָה. (בְּרַפְת מִשָּׁה)

מתי אין אף אחד יכול להרע לישראל?

לֹא הִבִּיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מָלָךְ בּוֹ (במדבר כג, כא). 'וְתִרְוַעַת' הוּא מְלִשׁוֹן רְעוּת וְאַחֲדוּת, וְזֶהוּ לֹא הִבִּיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב וְגו' ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ, מִפְּנֵי שֶׁתִּרְוַעַת מָלָךְ בּוֹ, פְּרוּשׁ בְּזָכוֹת שֶׁיִּשְׂרָאֵל נִמְצְאִים בְּאַחֲדוּת אִזִּי ה' עִמָּם, וְאִין דָּבָר אֲשֶׁר יָכוֹל לַעֲמֹד נִגָּדָם. (דְּבָרוֹת קִדְשׁ)

מה הסימן ליהודי?

לֹא הִבִּיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ (במדבר כג, כא) אוֹת וְסִימָן לְאִישׁ הַיִּשְׂרָאֵלִי דֵּה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ הוּא, כְּאֲשֶׁר לֹא הִבִּיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב, שְׂאִינּוּ רוֹאֶה דָּבָר רַע עַל שׁוּם אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל. (דְּבָרוֹת קִדְשׁ)

למה המשיח הרשנ"ן את הלמוד בספה"ק אור החיים?

מִרְגְּלָא בְּפוֹמִיָּה דְּרַבִּינָה"ק הַבְּרַפְת מִשָּׁה זִיעַ"א בְּשֵׁם אָבִיו רַבִּינָה"ק רַבִּי שְׁמַעוֹן נָתָן נִטְעַן זִיעַ"א: חֲמֵשׁ מֵיט "אֹר הַחַיִּים" אִזִּי אֲזוֹי וְיִ בְּרוּיִט פֶּאָר אַ יוֹנָגֶרֶמָאן - חֲמֵשׁ עִם פְּרוּשׁ אֹר הַחַיִּים הוּא לְחֵם חֲסֹו שֶׁל אַבְרָהָ. (דְּבָרוֹת קִדְשׁ)

מנקה את המוח ללמוד את הגמרא הקדושה

פַּעַם אַחַת בְּלֵיל שְׁשִׁי בִּטְרָם יֵצֵא רַבִּינָה"ק הַבְּרַפְת מִשָּׁה זִיעַ"א מִירוּשָׁלַיִם לְבִגְי בְּרַק וְכִנְס לְבֵית מִדְּרָשְׁנוֹ 'בֵּית דָּוִד' בִּירוּשָׁלַיִם וְרָאָה מְקוּרֹב אֶת הַשִּׁיעוּר בִּסְפֵּה"ק "אֹר הַחַיִּים" שֶׁל הַרֵה"ח רַבִּי מִשָּׁה לֵיב קוֹרְנֶבֶלִיט זצ"ל, הִתְבַּטָּא רַבֵּנוּ בַּזֵּה"ל: 'אִז מְלַעֲרֶנֶט אֹר הַחַיִּים רִיגִיט דָּאס דַּעַם מִחַ מִמִּילָא קַעֲנֻמֶּעַן לַעֲרֻנֶּעַן דִּי הִיִּלְיַע גִּמְרָא, כְּשִׁלּוּמִדִּים אֹר הַחַיִּים זֶה מְטָהר אֶת הַמֹּחַ, וּמִמִּילָא יְכוּלִים לְלַמֵּד אֶת הַגְּמָרָא הַקְּדוּשָׁה.

(אֲהֵל מוֹעֵד, הַרֵה"ח ר' אֲהֵרֹן גִּלְבַּשְׁטִיין)

מה חדש ה'חדושי הרי"ם על אמרת רבי דוד מלעלוב?

לֹא הִבִּיט אָנוּ בְּיַעֲקֹב וְלֹא רָאָה עֵמֶל בְּיִשְׂרָאֵל ה' אֱלֹקָיו עִמּוֹ וְתִרְוַעַת מָלָךְ בּוֹ (במדבר כג, כא). רַבִּינָה"ק רַבִּי דָּוִד מְלַעֲלוֹב זִיעַ"א הִיָּה אֹמֵר שְׂאִין 'הַיְּהוּדִי לֹא טוֹב', כִּי אִם חִלִּילָה נִכְשֵׁל בְּאִיזָה חֲטָא אֲזִי הוּא מַחֲלֵק הַגּוֹי שְׂבוּ, אֲבָל הַיְּהוּדִי כָּלוּ טוֹב. הוֹסִיף עַל זֶה הַרֵה"ק הַחֲדוּשִׁי הַרִי"מ זִיעַ"א שֶׁלִּכֵּן צָרִיךְ לַעֲשׂוֹת תְּשׁוּבָה בְּעֶרֶב שַׁבָּת, מִפְּנֵי שֶׁאֲמָרוּ חַז"ל (סִנְהֶדְרִין נח) 'זוֹי שְׁשַׁבַּת חַיִּיב מִיתָה', וְהָרִי כָּל חֲטָא הַנִּמְצָא אֲצֵל הָאָדָם, הוּא מַחֲלֵק הַגּוֹי שְׂבוּ, אִם כֵּן צָרִיךְ לַחֲזֹר בְּתִשׁוּבָה קִדְּם הַשַּׁבָּת כְּדִי לְסַלֵּק אֶת 'חֲלֵק הַגּוֹי שְׂבוּ'. (לְקוּיִט דְּבָרֵי דָּוִד)

ה'בית כנסת' משפיע על ה'בית'

מה טבו אהל'יך יעקב משפנת'יך ישראל (במדבר כד, ה).

יֵשׁ לְרַמֵּז בְּזֶה, לְפִי הַיְּדוּעַ שֶׁהֵשֵׁם 'יַעֲקֹב' מוֹרָה עַל בְּחִינָה נְמוּכָה, וְשֵׁם 'יִשְׂרָאֵל' מוֹרָה עַל בְּחִינָה גְּבוּהָה, לְשׁוֹן שְׂרָרָה כְּמוֹ (בְּרַאשִׁית לב, כח) כִּי שְׂרִית עִם אֱלֹקִים וְגו', וּלְפִי זֶה נִרְאָה שֶׁהַכּוֹנֵה בְּ'אֲהֵל'יך יַעֲקֹב' הִיא לְבֵית דִּירְתּוֹ שֶׁל כָּל אֶחָד וְאֶחָד, וְ'מִשְׁפַּנְתִּיך יִשְׂרָאֵל' הַכּוֹנֵה לְבֵית כְּנַסִּיּוֹת וּבִתֵּי מִדְּרָשׁוֹת. וְעַל זֶה מְשַׁבַּח הַכְּתוּב וְאוֹמֵר 'מָה טָבוּ אֲהֵל'יך יַעֲקֹב' בֵּית דִּירְתּוֹ שֶׁל כָּל יַחֲיד בְּיִשְׂרָאֵל גַּם אִם הוּא בְּבִחִינַת יַעֲקֹב, אֲבָל זֶה רַק כְּאֲשֶׁר 'מִשְׁפַּנְתִּיך יִשְׂרָאֵל', אִם הוּא יוֹשֵׁב בְּבִתֵּי כְּנַסִּיּוֹת וּבְבִתֵּי מִדְּרָשׁוֹת, עַל יְדֵי כֶּף טוֹבִים גַּם בְּאוֹהֶל שֶׁהוּא דָּר בָּהֶם.

(דְּבָרוֹת קִדְשׁ)

כל המדרגות לא שוים מאומה

וַיִּשְׁלַח מַלְאָכִים אֵל בַּלְעָם בֶּן בְּעוֹר וְגו' אֲרֵץ בְּנֵי עַמּוֹ לְקַרְא לוֹ וְגו' (במדבר כב, ה). פֶּרֶשׁ רַש"י ז"ל, וְאִם תֹּאמַר, מִפְּנֵי מַה הִשְׁרָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁכִּינְתּוֹ עַל גּוֹי רָשָׁע, כְּדִי שְׁלֹא יִהְיֶה פֶתַח חוֹן פֶּה לְאֲמוֹת לֹמֵר אֵלּוּ הֵיוּ לָנוּ נְבִיאִים חֲזָרְנוּ לְמוּטָב. הַעֲמִיד לָהֶם נְבִיאִים וְהֵם פָּרְצוּ גֵזֶר הָעוֹלָם, שֶׁבִּתְחִילָה הֵיוּ גְדוּרִים בְּעִרְיוֹת, וְזֶה נָתַן לָהֶם עֲצָה לְהַפְקִיר עֲצָמוֹן לְזִנּוּת. וְלָמָּה הִזְכֵּר שְׁמוֹ שֶׁל בַּלְעָם הָרָשָׁע בַּתּוֹרָה. אֲלֹא כְּדִי לְלַמֵּדנוּ שְׁאִפִּילוֹ שֶׁהִיָּה בַלְעָם גְּדוֹל כָּל כֶּף בְּנִבְיָאוֹת כְּמִשָּׁה רַבֵּנוּ, עִם כָּל זֶה, מִכֵּיוֵן שֶׁהִיָּה בְּבִחִינַת 'וַיַּקְר' (במדבר כג, טז), וְלֹא הִיָּה זֶהִיר בְּעִנְיָנֵי קִדְשָׁה, הָרִי זֶה מְחַלְקֵל, וְאִין כָּל מִדְּרָגוֹתָיו נִחְשָׁבִים לְמֵאוּמָה.

(בְּרַפְת מִשָּׁה)

נערך ע"י הרה"ג רבי אהרן מרדכי גרין שליט"א - רב ומו"צ בקהילתנו הק'

א. אכילת בשר בליל ומוצאי תענית שבעה עשר בתמוז.

כתב בשו"ת מהרש"ל [סימן צב] בשם ספר חסידים, עיקר תענית מעלייתא, היינו שלא לאכול בשר ולא לשנות יין לא בכניסת התענית ולא במוצאי התענית. אמנם להלכה: בליל התענית, בעל נפש יחמיר שלא לאכול בשר, ובשנה זו שליל התענית חל במוצאי שבת, מותר לאכול בשר בסעודת מלוה מלכה, ובמוצאי התענית, מותר לאכול בשר. [ע"פ מ"ב סימן תקן סק"ו, וסימן תקנח סק"ה, ועיין בפ"ת סימן תקן הע' 64].

ב. זמן תחילת התענית.

זמן תחילת התענית הוא בעלות השחר, יש אומרים שבעים ושתיים דק' קודם הנץ החמה, ויש אומרים תשעים דק' לפני הנץ החמה.

ג. נשים וקטנים אין מתענים.

נשים, קטנים, אין מתענים בשבעה עשר בתמוז. [הגרש"א בהליכות שלמה פ"ז, ועיין בפ"ת שם הע' 8].

ד. אכל או שתה בטעות ביום התענית.

כתב המשנה ברורה [סימן תקמט סק"ג]: מי שטעה ואכל בהם, מכל מקום צריך להשלים התענית אחר שאכל, דמי שאכל שום יחזור ויאכל שום. ואין צריך להתענות ביום אחר, אם לא שכוונתו לכפרה.

[מ"ב סימן תקסח ס"א]. והוראת הגר"י פ"ש, דמי שאירע לו כן וחושש לכפרה, יתן צדקה כפי שיעור סעודה, בערך חמש שקל. [הליכות אבן ישראל].

ה. ימי בין המצרים.

כיון שבשבעה עשר בתמוז התחילו צרות החורבן נוהגים קצת אבילות מיום זה עד אחר תשעה באב. [קיצור שו"ע סימן קכב. וכתב המשנה ברורה סי' תקנא ס"ק קג, בכוונת האריז"ל כתב, שיתאבל בימים ההם אחר חצי היום ויבכה כמו חצי שעה].

ו. ריקודים ומחולות. שמיעת כלי שיר ונגינה.

א. כתב המגן אברהם [סימן תקנא סק"י] דאסור לעשות ריקודים ומחולות מ"ז תמוז עד לאחר תשעה באב.

ב. והוא הדין שאסור לשמוע ניגונים מקלטות (טייפ או נגן), דדינם ככלי שיר לענין זה. [שו"ת מנחת יצחק ח"א סק"ב, הגרש"ז אוערבאך הליכות שלמה עת"ב].

ג. ואפילו לשמוע מקלטות רק שירה בפה (ואקלי) בלא כלי שיר ונגינה, אסור. [פסקי תשובות שם א"י ג].

ד. לחולה, או לקטנים שלא הגיעו לגיל חינוך [פחות מגיל חמש], במקום הצורך, אפשר להקל שישמעו ניגונים מטייפ או נגן, עד ראש חודש.

[מקדש ישראל (להגר"ד הערפנעס) סימן כב, ואם אינו יכול להשיכם רק באופן זה, מותר גם לאחר ר"ח, רק שישקט את הרמקול באופן שישמעו רק בחדר הילדים. נהג שהולך להירדם באמצע הנסיעה ויש חשש סכנת נפשות, מותר לו לשמוע נגינה, וטוב יותר שישמע שירי חזנות או ניגוני התעוררות, שם סכ"א].

ה. טלפון שמשמיע ניגון בזמן ההמתנה כשמתקשר למשרד וכיוצא בזה, אין צריך לנתקו ולאסור שמיעתו, לפי שאינו מכין לכך, וגם משום חשדא ל"כא.

[שם סכ"ה].

ז. אירוסין. שבע ברכות.

א. מותר לעשות סעודת אירוסין [ווארט] אפילו עם נטילת ידיים עד ראש חודש אב, בלא כלי נגינה, ובלא ריקודים. [מ"ב סימן תקנא סקט"ז].

ג. מותר לעשות סעודות שבע ברכות למי שנישא קודם שבעה עשר בתמוז, ומותר לשיר בפה, בלא כלי נגינה, ובלא ריקודים. [שו"ת שבט הלי ח"ג סקנ"ז. ובשו"ת אגרות משה אהע"ז ח"א סצ"ז מתיר ריקודים ומחולות].

ח. אזהרות שונות לימי בין המצרים.

א. יש להיזהר בימים אלו שלא לילך יחידי מסוף שעה רביעית עד סוף שעה תשיעית. [משום שבהם קטב מרירי שולט. שו"ע ורמ"א שם ס"ח]. ודוקא במקום תוהו שאין שם אנשים, דבמקום שיש אנשים המנהג מכריע שהולכים גם יחידי ואין לחשוש. [א"א בוטשאטש שם, ערך השלחן שם].

ב. יש להיזהר בימים אלו שלא לילך בין חמה לצל. [אלה רבה, הו"ד במ"ב שם, ומה שלפעמים כשהולכים ברחוב עוברים מחמה לצל של הבנינים או העצים שבדרך, דעת הגר"ח קניבסקי הו"ד בקרא עלי מועד פ"ב סק"ט שאין צריך להקפיד בזה, דדברי הא"ר אמורים בהולך כסדר בשביל שהוא בין חמה לצל].

ג. לא יכו התלמידים בימים אלו, אפילו ברצועה. [שו"ע ונו"כ שם, וכתב בא"א בוטשאטש שם, דבחדר שיש מזוזה אין לחשוש, וכתב במקור חיים, דטוב שההורים והמורים ישגיחו על ילדיהם שלא ישחקו בפראות בימים אלו, נט"ג].

ד. יש אוסרים לערוך טיולים בימים אלו ובפרט למקום שיש חשש סכנה. [שדי חמד מע' בין המצרים ס"א או"י בשם מהר"ח פלאג'י].

ה. מותר לילך לרחוץ בים ובבריכה עד ר"ח אב, אלא שיזהר ביותר שלא להיכנס לסכנה. [מבית לוי].

דברות קודש

מכ"ק מרן אדמו"ר זיע"א

והנה איש מבני ישראל בא ויקרב אל אחיו וגו' לעיני משה ולעיני כל עדת בני ישראל והמה בוכים פתח אהל מועד, (במדבר כה, ו). וברש"י הק' נתעלמה ממנו הלכה וכו'. הענין שהעונש בא על ידי פנחס ולא על ידי משה רבינו ע"ה שהיה המנהיג, יש לומר על פי המעשה הידוע עם הרה"ק רבי זאב מזעבריי' זיע"א, שבני עירו באו אליו ואמרו לו שיש מוסר בעיר, וצריך לראות לעשות איזה פעולה נגדו, ותמיד דחה אותם בדברים שונים, עד שפעם אחת דחקוהו שיעשה איזה פעולה נגדו, השיב להם הרה"ק רבי זאב זיע"א שזה מכבר הזיל דליים מלאים בדמעות כדי שלא יראה שום רע על איים יהודי, והאיך יוכל כעת לקלקל כל מה שעמל ולראות רע על היהודי הלז, ועל זה הדרך יש לומר דלכן לא יכל משה להעניש את החוטא עבור חטאו, כי משה רבינו ע"ה לרוב מעלתו פעל בנפשו שלא לראות שום דבר רע על איזה יהודי, עד שבא פנחס בקנאתו ופגע באותו נשיא.

וזהו שאמר הכתוב (במדבר כג, כא) לא הביט און

ביעקב ולא ראה עמל בישראל ה' אלוקיו עמו, דאז וסימן לאיש הישראלי דה' אלוקיו עמו הוא, כאשר לא הביט און ביעקב, שאינו רואה דבר רע על שום אחד מישראל.

(תשנ"ב)

כל מי שיש בידו שלשה דברים הללו מתלמידיו של אברהם אבינו, ושלשה דברים אחרים מתלמידיו של בלעם הרשע, עין טובה ורוח נמוכה ונפש שפלה, מתלמידיו של אברהם אבינו. עין רעה ורוח גבוהה ונפש רחבה, מתלמידיו של בלעם הרשע, מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם הרשע וכו' (אבות ה, יט).

יש להבין למה נקט דוקא מה בין תלמידיו של אברהם אבינו לתלמידיו של בלעם, דהא לכאורה טפי היה לו לומר מה בין תלמידיו של משה רבינו לתלמידיו של בלעם הרשע, שהרי שניהם היו נביאים באותו דור כדאיתא במדרש (במדבר רבה יד, כ) ולא קם נביא עוד בישראל כמשה, בישראל לא קם אבל באומות העולם קם וכו', ואיזה נביא היה

להם כמשה זה בלעם בן בעור. ע"כ. אלא הענין הוא, דהנה הא ודאי שלאחר שקיבלו משה רבינו ע"ה וישראל את התורה הק' לא שיך למנות ולשאול ההבדל בין תלמידיו של משה רבינו לתלמידיו של בלעם הרשע, דהא רחוקים הם זה מזה כרחוק מזרח ממערב, דהללו קבלו את התורה הק' והללו מיאנו לקבל את התורה הק', ואין לדמותם כלל זה לזה. לכן הביאו במשנה דוקא מה בין תלמידיו של אברהם אבינו וכו', שלא תעלה על דעתך שלפני קבלת התורה שמא היו שניהם שוים, לכך באו להשמיענו שלא כן הדבר, אלא גם אז לא קרבו זה אל זה כלל וכלל, דתלמידיו של אברהם אבינו ע"ה נתברכו במידות טובות שמנו חכמינו עין טובה רוח נמוכה ונפש שפלה, ולהבדיל אלפי הבדלות לתלמידיו של בלעם הרשע היו רעים במידותיהם ויורשין גיהנם וכו', ולעומתם תלמידיו של אברהם אבינו אוכלין בעוה"ז ונוחלין לעוה"ב כדאיתא שם במשנה.

(תשנ"ה)

כוס תנחומים

לידידינו הנכבד, איש האשכולות, וכביר המעש, זך הרעיון ורב תבונות, נערץ אהוב וחביב על כל ידידיו ומכריו, אמן הנפשות בשדה החינוך, ליבו פתוח כאולם לזולת, שמו הטוב הולך לפניו, משכיל אל דל, יושב באהלה של תורה, בר אוריין ובר אבהון, אוצר כלי חמדה, העומד לימיננו בכל עת במסירות נפלאה מידי שבוע בשבוע, מגזע אראלים ותרשישים

הרה"ג ר' יוסף טיקוצקי שליט"א

מחבר ספר 'חק לניסן' - 'חק לאלול'

בפטירת אביו האו וותיק וחסידי, היקר באנשים, איש תם וישר וירא אלוקים, שייף עייל ושייף נפיק אשר תורה ויראה היו נר לרגליו כל הימים, השכים והעריב לעבודת הבורא, ועבד את קונו בתמימות ובהצנע לכת, ולא החזיק טיבותא לנפשיה, אהוב על המקום ואהוב על הבריות, אוד מוצל מאש, שריד לגלות ישיבת מיר בשנחאי, התדבק בכל ליבו אצל רבוה"ק זי"ע ולהבדלחט"א אצל כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א, זכה להעמיד דורות ישרים מבוכים זרע ברך ה', הזדכך שנים ביסורים קשים וקבלם באהבה ובדומיה, והצדיק עליו את הדין

הרה"ח המפואר ר' אליהו זצ"ל

מוקני ומפארי אנ"ש

המקום ינחם אתכם בתוך שאר אבלי ציון וירושלים, וה' הטוב ימציא מזור ותרח למכאובכם הגדול, ואך ששון ושמוחה ישרו במעונכם, ונזכה לחזות בנחמת ציון וירושלים ויקצו וירננו שוכני עפר ויעמדו לקץ הימין, בב"א

מערכת אהל מועד

ברכת מולא טרא ודיא יאה

בלב מלא שמחה וגילה, בקול צהלה ורנה, בהדרת כבוד, תבענה שפתינו בהלל הודיה לשגר בזה ברכותינו המאליפות מעומק וחדוותא דליבא מולא טבא וגדיא יאה קדם

כ"ק אדמו"ר מנדבורנא באניא שליט"א חדב"נ כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע לרגל שמחת הולדת הנין בן לנכדו האברך החשוב לן בעומקה של תורה

הרב יחזקאל שרגא שוורץ שליט"א

חתן לחתן הרה"צ רבי אהרן מוסיצ'ען שליט"א והברכה אחת לסבים הגדולים

הגה"צ גאב"ד קרית הבעש"ט שליט"א

חתן כ"ק הגה"ק בעל הדברי יציב זצוק"ל

הגאון רבי יצחק שמואל שוורץ שליט"א

רב בית המדרש חסידא בבני ברק ודומ"ץ בבית דין שבט הלוי

הרבני החסיד הרב אפרים זלמן בעק שליט"א יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת ממנו ומכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

ברכת מול טרא חמה ולבנית

נדבת ידידינו הנכבד, האי גברא יקרא, מוכתר בכל מידה נכונה, נעים הליכות ורב תבונות, שמו הטוב הולך לפניו, איש חי ורב פעלים לתורה וחסידות, ברוך הכשרון ואיש המעש, משכיל אל דל, קובע עיתותיו לתורה, העומד לימיננו בכל עת במסירות נפלאה, יראת ה' היא אוצרו, מחשובי אנ"ש

יוסף שטייגליץ שליט"א

הרה"ח ר' משיב"ק כ"ק מרן אדמו"ר זי"ע

ולאביו ידידינו הנכבד האי גברא יקרא, הנודע לשם ולתהילה, חכם לב יקח מצוות, קובע עיתותיו לתורה, יראת ה' היא אוצרו, משכיל אל דל, מחשובי ומפארי אנ"ש

שלמה אהרן שליט"א

הרה"ח המפואר ולחמיו ידידינו הנכבד

הרה"ח המפואר ולחמיו ידידינו הנכבד, האי גברא יקרא, מוכתר בכל מידה נכונה, נעים הליכות ורב תבונות, שמו הטוב הולך לפניו, איש חי ורב פעלים לתורה וחסידות, ברוך הכשרון ואיש המעש, משכיל אל דל, קובע עיתותיו לתורה, העומד לימיננו בכל עת במסירות נפלאה, מחשובי אנ"ש

שלמה אייזנשטיין שליט"א

הרה"ח ר' ולאביו ידידינו הנכבד האי גברא דבה, בקי במכמני התורה והחסידות, לן בעומקה של תורה, יראת ה' היא אוצרו

ישראל שליט"א

הגה"ח רבי חתן ידידנו הנכבד והנעלה, האי גברא רבא

הנודע לשם ולתהילה, פה מפיק מרגליות בחדרי תורה וחסידות אוצר סגולה, מתורת רבוה"ק ומשנתם לעדרים משקה ודולה, משפיע מאוצרותיו ומעיינותיו סיפורי הוד קדומים מצדיקי הדורות בכל ימי הילולא, כלי המחזיק ברכה, צנא מלא ספרא, זכה לשרת בקודש אצל רבוה"ק זי"ע ולהבדלחט"א כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

ישראל נח גולדברג שליט"א

הגה"ח ר' משיב"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

לרגל שמחת הולדת הבת / הנכדה / הנינה בת אצל בנו חתנו נכדס ידידינו הנכבד האברך החשוב

שמואל משה שליט"א

הר"ד יה"ר שיזכו לרוות רוב נחת ממנה ומכל יוצ"ח מתוך בריות גופא ונהורא מעליא

פרנס השבת - הוצאות סעודות שבת לבחורי אנ"ש הבאים להסתופף בצל הקודש

ניתן לתרום עבור הוצאות השבת לאורחים בצל הקודש אצל הרה"ח רבי אהרן לוסיטיג שליט"א משיב"ק כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

גם אני קבלתי ע"ע כהוראת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א: להוסיף זכויות

ולברך 'ברכת המזון מתוך הסידור'

לישועת ולרפואת הכלל והפרט

לעילוי נשמת

הרה"ח בני צבי זצ"ל

נ"י אברהם אליעזר זצ"ל

נלב"ע י"ח תמוז תשנ"ח

תנצב"ה

הקב"ה יאמר
לכל צרותינו די!!!
בזכות שתיקתנו
כל התפילה
כל קריאת התורה
ובין גברא לגברא

שמעתי "ישר כח" עשרות פעמים מולם אומרים "אשריד שאתה עושה את זה"...

אבל מי אומר: "אשרינו שאבינו להחזיק את זה?"

מהדורות ביתר לזכות צבי בן מרים ומשפחתו וכיו"ח להצלחה גדולה ברוחניות וגשמיות

נא להתפלל לרפואת

הרה"ח ר' יוסף אביגדור בן מרים טובא לרפ"ש במהרה בתש"י

לעילוי נשמת

הרה"ח המפואר ר' יוסף

ב"ר שמואל זצ"ל

קורנפלד (טורנער)

נלב"ע ט"ז תמוז תשל"ז

תנצב"ה

היות שלא הניח זש"ק אנ"ש מתבקשים ללמוד ולהתפלל לעילוי נשמתו